

Lilac

Chepali เขียน

Lim17th แปล

Zamgu วาด

단밤술래

ก่อน หาย ในราตรี

3

บทที่ 6

กลาหณ (膽) (2)

พายุรุนแรงพัดโถมมา เขาใช้มือป้องตาพร้อมกับก้าวสองขาไปข้างหน้า ลมแรงนั้นเกิดจากการกระพือปีกของนกสีขาวที่กำลังโหมโ ไม่สิ นั่นไม่ใช่ นกสีขาว ณ ที่ตรงนั้นมีเด็กชายคนหนึ่งยืนอยู่บนพื้นด้วยสองขาและกำลังหลั่ง น้ำตาออกมาเป็นเลือด

เด็กชายผมเปียคนนั้นอายุประมาณห้าหรือหกขวบได้ แต่เขารู้ว่า ในร่างที่โอบล้อมด้วยพลังสีขาวนั้นคือดวงวิญญาณของยอนโจ

“ยอนโจ”

ปีศาจชั้นนี้วิเคราะห์ได้ตรงไหนกันหรือขอรับ ท่านถึงได้ละทิ้งดาวดิงส์ และลงมายังสถานที่ต่ำช้าเช่นนี้ ยอนโจผู้นี้จะไม่มีวันบอกมันโดยเด็ดขาดว่า ท่านด้อมอยู่ที่ใด และทำอะไรจึงจะได้ท่านกลับมา ยอนโจผู้นี้จะทำเพียง เฝ้ารอวันที่เจ้านั้นอาละวาดอย่างบ้าคลั่ง

เด็กชายยกมือขึ้นเห็นฟัน แต่น้ำตาเลือดนั้นยังคงไหลริน

‘แต่ว่าตอนนี้อาจารย์ก็รู้สึกเกลียดชังท่านด้อมที่ทอดทิ้งข้าไปด้วยเช่นกัน ขอรับ การเอาตัวรอดเพียงลำพังในสถานที่ต่ำทรมานเช่นนี้ช่างลำบากยากเข็ญ จริง ๆ...ท่านละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งช่วงเวลายาวนานที่พวกเราอยู่ด้วยกัน ไว้ข้างหลัง เพียงเพราะความสงสาร มนุษย์คนนั้นเองก็...’

ยอนด้อมยื่นประจันหน้ากับยอนโจที่กำลังมือสองข้างไว้แน่น เเขยหน้า กับพายุโดยตรง ลมพัดโหมกระหน่ำใส่ทุกสิ่งทุกอย่างบนภูเขาราวกับมวล ความรุนแรงขนาดใหญ่

นกสีขาวยุติวั้นคือความทรงจำแรกเมื่อเกิดมาบนโลกนี้

มันใช้ปีกใหญ่โตช่วยโอบคลุมให้ความอบอุ่นแก่เขาที่ยังตัวเล็กและถูกห่อด้วยใบของต้นท้อ เรียกเขาว่าท่านเทพ และคอยดูแลรับใช้อย่างเต็มที่มาโดยตลอด ทั้งยังเน้นย้ำซ้ำๆ ถึงหน้าที่การปฏิบัติที่สาหัสซ้ำๆ เป็นผู้พิทักษ์แห่งดินแดนพุทธรังอยู่เสมอ

เนื่องจากเป็นภารกิจที่ได้รับตั้งแต่ลืมตาขึ้นมามาบนโลกนี้ จึงไม่เคยสงสัยในหน้าที่นั้นเลย ทว่าวันเวลาเนิ่นนานที่ได้เฝ้ามองการเวียนว่ายตายเกิดของผู้คนในดินแดนพุทธรัง ทำให้เขาเกิดคำถามขึ้นมา

แท้จริงแล้วข้าคือใครกัน

เหตุใดตัวเขาถึงไม่มีคนที่เรียกว่าพ่อแม่กันเล่า

วันหนึ่งเมื่อได้ถามนกสีขาว่าเจ้าคือพ่อแม่ของข้าหรือ จึงได้คำตอบว่าทำวสักกะได้ปลุกเขาไว้ให้กำเนิดจากต้นท้อสวรรค์ และหลังจากได้เหม่อมองสระน้ำทะเลลงไปยังแดนพุทธรังอยู่พักใหญ่ จึงตระหนักถึงความจริงอันเที่ยงแท้อย่างหนึ่งขึ้นมาได้ สิ่งแรกที่เด็กซึ่งถือกำเนิดมาด้วยร่างเปล่าเปลือยจะได้รับคืออะไร

สิ่งนั้นก็คือชื่ออย่างไรล่ะ

พ่อแม่เอ๋ยชานชื่อของลูกนับครั้งไม่ถ้วน เด็กน้อยจึงรู้จักชื่อของตัวเองและก่อเกิดเป็นตัวตนขึ้นมา แม้ว่าดาวดั่งลี้จะมีเหล่านกและสัตว์อยู่มากมาย แต่พวกมันต่างก็ไม่มีชื่อเช่นเดียวกันกับเขา เมื่อบอกนกสีขาว่าไปว่าอยากจะมีชื่อบ้าง มันก็ส่ายหน้าพร้อมกับบอกว่าท่านเทพก็คือท่านเทพ

ความสับสนในตัวตนที่ไร้ชื่อและหน้าที่ของเขา ยิ่งทวีขึ้นตามกาลเวลา แล้ววันหนึ่งหญิงท่องแก่ใกล้ตลอดคนหนึ่งที่มาเยือนดินแดนพุทธรัง ทั้งที่ตั้งท้องลูกของกษัตริย์ แต่ญาติพี่น้องฝั่งแม่กลับก่อกบฏ นางจึงต้องหนีมาเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้

ดินแดนพุทธรังนั้นล้อมรอบด้วยเขตอาคม คนภายนอกจึงไม่อาจเข้าออกได้ตามอำเภอใจ ทว่าหัวหน้าหมู่บ้านเพิ่งเล็งเด็กในท้องอยู่แล้ว จึงยอมรับนางเข้ามา ก่อนหน้านั้นก็ได้เห็นอยู่หลายครั้งว่าผู้คนที่นี่กักขังและสังหารคนทั่วไปโดยอ้างว่าเพื่อกำจัดผีร้าย เมล็ดพันธุ์ดำมืดที่เรียกว่าความ

ซิงซังจึงเริ่มเติบโตขึ้นในใจ

นกสีขาวกล่าวว่า มันเป็นสังขารที่ต้องสละส่วนน้อยเพื่อส่วนมาก
ทว่าความกังขาที่เดิมที่ไม่ควรจะมีอยู่กลับเกิดขึ้นมาแล้ว ดังนั้นท่านเทพ
จึงเอาแต่ซิงตา เฟ่งมองลงไปในสระน้ำ

หญิงสาวที่มาเยือนดินแดนพุทธรังคลอดูออกมา และตายจากไป
ในเวลาไม่นาน สิ่งสุดท้ายที่นางกระทำก่อนตายคือการตั้งชื่อให้เด็กน้อย

ดัม (膽)

นางปรารถนาให้ผู้คนบนโลกเรียกขานลูกของตัวเองว่าดัม แม้ว่าจะ
ถูกซ่อนเอาไว้ แต่เขาก็เป็นสายเลือดของกษัตริย์ ดังนั้นจึงหวังให้มีชีวิต
ต่อไปอย่างกล้าหาญสมชื่อของเขา ทว่าเมื่อนางตายไปแล้ว เด็กน้อยก็ไม่เคย
ถูกเรียกขานด้วยชื่อนั้นอีกเลย เด็กน้อยถูกขังไว้ในกล่อง ด้วยโซ่ชะตาที่
หัวหน้าหมู่บ้านลิตีให้กลายเป็นผีร้ายไว้ใช้งาน และได้กินอาหารเพียงวันละมื้อ
เท่านั้น

นับจากนั้นมา น้ำตาก็รินไหลออกมาจากดวงตาของท่านเทพไม่หยุด
จนสระน้ำเกิดระลอกคลื่นอย่างต่อเนื่อง เหล่าคนชั่วช้าในดินแดนพุทธรังได้ลบ
ชื่อของเด็กน้อยทิ้งไป ด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง จึงจดจำชื่อนั้นเอาไว้แทน ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา ท่านเทพก็ถือเอาชื่อ ‘ดัม’ นั้นมาเป็นของตน ต่อมาก็ตั้งชื่อให้นก
สีขาวนั้นว่ายอนโจ นกตัวนั้นจึงสามารถแปลงเป็นมนุษย์ได้ ไม่เหมือนกับ
สัตว์ตัวอื่นๆ

ระหว่างที่เฝ้าดูเด็กน้อยถูกกักขังอยู่ในกล่อง ดัมก็รู้สึกอัดอั้นตันใจ
อยู่เสมอ และตระหนักได้ว่ามันคือความโกรธและความเศร้า

ท่านเทพยังตระหนักได้ว่าทุกครั้งที่มองเด็กน้อยแล้วน้ำตาเอ่อล้น
ออกมานั้นเกิดจากความรู้สึกที่เรียกว่าความเวทนา ดัมได้เรียนรู้ความรู้สึก
มากมายของมนุษย์ ระหว่างนั้นนกสีขาวก็คอยบินวนเวียนอยู่ใกล้ๆ พร้อมกับ
สร้างสายลมที่เจือความกังวलयุ่เรื่อย ๆ

เทพไม่อาจแทรกแซงชีวิตมนุษย์โดยพลการ จึงทำได้เพียงเฝ้ามอง
แขนงเล็กๆ นั้นท่ามกลางกระแสความเป็นไปอันยิ่งใหญ่ แม้จะพยายาม
ควบคุมจิตใจตามที่นกสีขาวพร่ำบอก ทว่าเมื่อโทะสะในใจทับถมเพิ่มพูน ดัม

ก็ไม่อาจอยู่ที่ดาวดิงส์ได้อีกต่อไป ความคับแค้นใจที่ไม่อาจช่วยเด็กที่น่าสงสารคนนั้นไว้ได้ ทำให้ดวงตาทันทะพองแดงกำเจียนจะระเบิด เขาไม่มีเหตุผลที่จะปกป้องดินแดนพุกรังอีกต่อไปแล้ว สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าหน้าที่ก็คือเด็กคนนั้นด้วยเหตุนี้ทั้งเขาและนกสีขาวจึงละทิ้งดาวดิงส์ แล้วกระโจนตัวเข้าสู่ภูมิลาน

“ไม่นึกเสียใจบ้างเลยหรือฮาร์บ”

นกสีขาวมองไปทางถ้ำ

“ไม่อยากจะกลับไปหรือฮาร์บ”

ขุนดัมหลับตาลงคร่ำครวญหนึ่งท่ามกลางกระแสลมแรง

“ไม่เสียใจเลย”

เขาพึมพำพร้อมกับสืมหาวฟ้ากระຈ้างขึ้นมา นี่เป็นเพียงภาพลวงตาของอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว คำตอบจึงส่งไปไม่ถึง

ขุนดัมหันมองถ้ำที่มีชายหนุ่มอยู่ข้างใน มองนกสีขาวที่ยึดครองร่างของเด็กชายที่ตายไปแล้ว และมองดูตัวเองในชุดเสื้อยืด กางเกงยีน

ฉันคือใคร

เป็นหลานของขุนซอบแจ และเป็นลูกชายของภิกษุณี

ไม่ใช่เทพแห่งดาวดิงส์ และไม่ใช่ท่านอาจารย์ที่เลี้ยงดูมาด้วย

เขาเป็นนักศึกษาธรรมดาดำๆ ที่ใช้ชีวิตมาสิบสี่ปี และมอบหัวใจให้กับเด็ก ม.6 อย่างอีโดฮัน ในทางกลับกัน ผู้ที่ยังวนเวียนยึดติดอยู่กับอดีตคือผมกับนกสีขาวนั้นต่างหาก

ตอนที่เห็นอีโดฮันถูกทิ้งให้อยู่ลำพังบนทางม้าลาย ใจก็แตกสลาย เพราะรู้สึกได้ถึงมเหสีไม่อาจเดินไปข้างหน้าได้ ดังนั้นอย่างน้อยในตอนนั้นก็ต้องดันหลังอีกฝ่ายให้ก้าวต่อไปให้ได้

แต่ว่าจะออกไปจากที่นี่ได้ยังไงกันล่ะ

ทันใดนั้นเมฆดำก็ปกคลุมท้องฟ้า พื้นดินกลายเป็นสีดำสนิทราวกับถูกย้อมด้วยหมึกดำจนมองไม่เห็นทางข้างหน้าแม้แต่ถ้อย เมื่อลมสงบลงและกะพริบสืมหาวอีกครั้ง พริบตานั้น แสงสว่างก็สาดส่องเข้ามาจากทั่วทุกทิศทาง ขุนดัมหลับตาลงเพราะความเปลี่ยนแปลงฉับพลันนั้น แล้วปัดบางอย่างที่ทำให้จึกจืดตรงสันจมูกออกไป

เขาจ้องมองกลีบดอกไม้สีชมพูที่ติดอยู่บนปลายนิ้วอย่างประหลาดใจ ไม่ทันไรสายลมอ่อน ๆ ก็พัดมันปลิวหายไป เมื่อเงยหน้าขึ้นแล้วหันมองไปรอบ ๆ มันไม่ได้เพียงกลีบเดียว แต่กลีบดอกไม้บนสิบนิ้วร้อยกำลังปลิว ลอยละล่องไปในลมอ่อนของฤดูใบไม้ผลิ

ชายหนุ่มที่คุ้นหน้าคุ้นตาดินั่งอยู่ในทุ่งหญ้าที่รายล้อมไปด้วยต้นท้อ จนสุดลูกหูลูกตา

ชายคนนั้นไม่ได้สวมเสื้อคลุมแบบโบราณหากสวมชุดสูทสีดำ ยุนดัม จึงมองดูตัวเองอีกครั้งและพบว่าตนยังใส่เสื้อยืดกับกางเกงยีนเชนเดิม

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว

ยุนดัมเดินไปนั่งลงข้าง ๆ ชายหนุ่มที่นั่งพิงต้นท้ออยู่ แอบเหลือบมอง ใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายเงียบ ๆ ถึงจะดูเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่แวตากลับริบหรี่ชีวิต

แม้กลีบดอกไม้จะปลิวมาติดอยู่ตามต้นชาและเส้นผมนับไม่ถ้วน แต่ชายหนุ่มก็ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่แม้แต่จะขยับเขยื้อน ยุนดัมเอง ก็ไม่เอื่อยอะไรด้วยรู้ว่ามันเปล่าประโยชน์

เมื่อใช้เวลาอยู่ที่นั่นด้วยกันกับชายหนุ่ม จากหนึ่งวันเป็นสองวัน พอเข้าสู่วันที่สามก็ถึงกับคิดไปเองว่ามีทรายทับถมอยู่เต็มปาก ชายหนุ่มที่เสื้อผ้ามืดแต่ฝุ่นดินดูเหมือนคนที่ตายไปแล้ว ถ้าขึ้นยังปล่อยให้ดินกองทับถมแบบนี้ไปเรื่อย ๆ สุดท้ายเขาอาจจะสลายกลายเป็นตะกอนและถูกพัดพาหายไปจากโลกนี้เลยก็ได้ ด้วยความหวาดกลัว ยุนดัมจึงส่งเสียงแหบแห้งออกมา ดัง ๆ รวกับจะพ่นทรายที่อยู่เต็มปากออกมา

“โดฮัน...”

ชายหนุ่มเงยหน้าหันมองมาทางยุนดัมทันที ยุนดัมตกใจจนลุกพรวดขึ้น มองเห็นเธอ ตอนนี้เราพูดคุยกันได้แล้วใช่ไหม

“อีโดฮัน!”

ทว่าชายคนนั้นกำลังมองเลยไหล่ของยุนดัมไป ยุนดัมจมสู่ความสิ้นหวังอีกครั้ง และหันหน้าไปตามสายตาของอีกฝ่าย

เด็กน้อยที่ใบหน้าเปื้อนคราบสกปรกหนาเตอะจนดำคล้ำมองไม่เห็น

สีผิวเดิมกำลังเดินทางนี้ เลื้อยงอโกรี' ที่เดิมเคยเป็นสีขาวกับกางเกงก็เบื่อน ไม่ต่างจากใบหน้า ทั้งยังมีรอยปะขุนอยู่ทั่ว ทั้งตัวแทบจะมีกลิ่นความยากจน คลุ้งออกมา

‘...พี่ชาย ยังไม่ตายใช่ไหมครับ’

เนื่องจากชายหนุ่มไม่ขยับเขยื้อนมาหลายวันแล้ว ดังนั้นเด็กน้อย ที่อาศัยอยู่แถวนี้จึงชวนคุยด้วยความเป็นห่วง ถึงชายหนุ่มจะแค่นหัวเราะ ออกมา แต่มุมปากกลับไม่ขยับเลย

‘เจ้าชนเหลือง เจ้าโผล่มาแล้วเหรอ ท่านอาจารย์ไปไหน’

‘เจ้า...ชนเหลืองเหรอครับ ผมชื่อโฮโจต่างหาก ฮันโฮโจครับ พี่ชาย ถ้ายังทำตัวเหมือนคนบ้าอยู่อย่างนี้ จะถูกปล้นของบนตัวไปหมดนะ ดูจาก เลือดผ้า...พี่เป็นคนรวยใช่ไหมครับ’

‘นายเป็นขอทาน’

ฮันโฮโจกำหมัดแน่น

‘ผมไม่ใช่ขอทานนะ! ไม่ได้จนขนาดนั้นสักหน่อย!’

เสียงโครกครากจากท้องยังดังกว่าเสียงจากลำคอของฮันโฮโจเสียอีก ชายหนุ่มขยับลุกขึ้น ผืนดินที่เคยกองสะสมอยู่ทั่วตัวร่วงกราวลงพื้น ไม่ หลงเหลือเลยสักเม็ดเดียวกับไม่เคยมีอยู่บนตัว ร่างกายพลันสะอาดสะอ้าน ราวกับเช็ดถูมาอย่างดี ฮันโฮโจได้แต่กะพริบตาปริบๆ

‘ในสายตาฉันเห็นเป็นขอทานนะ แถมยังมีกลิ่นสუნัขออกมาด้วย’

‘ผมเป็นคนนะครับ!’

‘โฮโจ นายอยากกลายเป็นคนรวยไหม’

คำถามที่ไม่มีปี่มีขลุ่ยทำให้โฮโจเอียงคออย่างสงสัย

‘...ล้อผมเล่นเหรอครับ’

‘ฉันถามว่าอยากเป็นคนรวยไหม’

ชายหนุ่มพูดซ้ำเป็นครั้งที่สอง แต่น้ำเสียงยังราบเรียบไร้อารมณ์ เหมือนเดิม

¹ เลื้อยงอของชุดฮันบกซึ่งเป็นชุดประจำชาติของเกาหลี

‘แน่นอนว่าทุกคนก็ต้องอยากรวยกันอยู่แล้วไม่ใช่เหรอครับ ผมก็ด้วย’

โฮโจบ่นพลางยึดตัวกางแขนชี้เสื้อผ้าที่ตัวเองใส่อยู่

‘ฉันนั้นจะช่วยทำให้ยากลายเป็นคนรวยเอง นายนะ จมูกดีอยู่แล้ว
ตอนนี้ฉันจะช่วยให้ตาดีขึ้นด้วย เพราะฉะนั้นจงรวบรวมของโบราณล้ำค่าที่มี
อยู่ในโลกนี้มาซะ’

‘ของโบราณเหรอครับ แต่ผมไม่มีทุนนะครับ’

ชายคนนั้นชี้ไปยังพื้นที่ห่างออกไปเล็กน้อย ซึ่งก็คือตำแหน่งที่ยุนดัม
ยืนอยู่ ยุนดัมที่มองทั้งสองคนอยู่จึงขยับก้าวถอยหลังไปโดยไม่รู้ตัว

‘ขุนนางแห่งแพ็กเจสละชีวิตด้านศัตรูที่จะทำลายประเทศและฝังแหวนคู่
กับต่างหูทองคำเอาไว้’

‘ตะ...ตรงนี้เหรอครับ แล้วพี่รู้อะไรได้อีกกัน ล้อผมเล่นใช่ไหม
ครับ’

‘ฉันไม่พูดอะไรไร้สาระหรอกนะ’

โฮโจนั่งยองมองพื้นตรงที่อีกฝ่ายชี้ เด็กน้อยมองชายหนุ่มสลับกับ
พื้นดิน จากนั้นจึงใช้มือขุดดิน แม้ไม่มีเสียม แต่โฮโจกลับขุดดินลงไปได้
ลึกมาก เมื่อขุดลึกลงไปประมาณหนึ่งช่วงแขนแล้วยังไม่เจออะไร โฮโจจึง
กุมท้องที่หิวโหยพลางทอหยาใจ

‘แกล้งผมเล่นใช่ไหมครับ คนยิ่งหิว ๆ อยู่ ยิ่งออกแรง ท้องก็ยิ่งหิว
นะครับ!’

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็ก้มตัวลง ยื่นแขนออกไปจับมุมผ้าเปื้อนยุ่ยไว้
แล้วดึงออกมาจากด้านในหลุม เมื่อกางผ้าที่ถูกต้องออกมา ก็ปรากฏแหวนคู่
และต่างหูทำจากทองคำที่เบือนไปด้วยดินโคลน

‘...หะ...ทอง!’

โฮโจรีบใช้ลิ้นเลียแหวนแล้วถุยโคลนทิ้ง ทำซ้ำ ๆ แบบนั้นจนแหวนคู่
วาววับเหมือนของใหม่

‘จงรวบรวมสิ่งของมีค่าทั้งหลายในแผ่นดินนี้มา นายจะมีดวงตามองเห็น
สิ่งเหล่านั้นแม้มันจะถูกมองว่าไร้ค่า ผู้คนจะเรียกขานนายว่า เศรษฐีฮันโฮโจ’

‘เศรษฐี...เศรษฐี’

แค่คิดก็รู้สึกดีแล้ว โฮโจเลยยิ้มกว้าง

พี่ชาย พี่เป็นขุนนางหรือครับ หรือว่าเป็นเทพอะไรแบบนั้น

โฮโจที่สองมือกำเครื่องประดับทองคำไว้แน่น รู้สึกยาเกรงอีกฝ่ายเป็นอย่างมาก

‘ไม่ใช่ ฉันคือปีศาจ’

เฮือก ทันทีที่เห็นดวงตาสีแดงฉาน โฮโจก็สะดุ้งตัวโยน แต่แล้วก็ส่ายหน้าแรงๆ

‘ปีศาจที่ให้ทอง...มีที่ไหนในโลกกันล่ะครับ’

‘ในโลกนี้ไม่มีความเจดีที่ไร้สิ่งตอบแทนหรอกนะ สักวันหนึ่งฉันจะใช้งานนาย หลังจากนั้นนายตายไปแล้ว ลูกหลานของนายก็จะต้องร่วมชดใช้เช่นกัน’

ชายคนนั้นหยิบกลีบดอกท้อบนไหล่มาวางลงบนฝ่ามือ

‘เจ้าชนเหลือง นายรู้ไหม ถ้าวบรวมตราแห่งพลังได้ครบแล้วนั้น ท่านอาจารย์อาจจะกลับมาหาฉันอีกครั้งก็ได้นะ’

โฮโจทำหน้านิ่งชั่วขณะ

‘ถึงผมจะไม่ใช่เจ้าชนเหลืองก็เถอะ...แต่นายท่านตามหาอาจารย์อยู่หรือครับ’

ชายหนุ่มขยำกลีบดอกไม้นั้นแรงๆ ไม่ลง เขาเพียงกำเบาๆ เอาไว้ในมืออย่างทะนุถนอมเท่านั้น

‘เวลาผ่านไปนานมากเหลือเกิน ตอนนี้นักหน้าของท่านผู้นั้นไม่ออกแล้ว’

‘ถ้าจำหน้าไม่ได้...ก็คงหาไม่เจอแล้วหรือครับ’

โฮโจเอ่ยอย่างระมัดระวังพรางสังเกตทำให้อีกฝ่ายไปด้วย แต่ชายหนุ่มยังคงมีแต่ความเฉยเมยเท่านั้น

‘ในเมื่อจำหน้าไม่ได้จึงวาดภาพออกมาได้ น้ำเสียงก็นึกไม่ออก เลยหวนนึกถึงไม่ได้ด้วย แต่สิ่งที่ฉันกลัวที่สุดคือ การที่ท่านผู้นั้นไม่เจออีกตลอดกาล กลัวว่าต่อให้โลกนี้สิ้นสูญ ท่านก็จะไม่ปรากฏตัวออกมาอีกเลย ตอนนี้ควรจะกลับมาได้แล้วนะ ในเมื่อฉันเสียใจถึงขนาดนี้แล้วก็ควรกลับมา

สักที่

‘โฮโจ นายรู้ไหมว่าจะอดทนกับการรอคอยที่ไร้จุดสิ้นสุดได้อย่างไร’

โฮโจส่ายหน้า

‘ความโกรธแค้นยังงั้ละ’

ถึงชายหนุ่มจะพูดแบบนั้น ทว่าสิ่งที่อยู่ในใจแท้จริงแล้วคือความเจ็บปวด

ขุนตัมที่ยืนอยู่ข้าง ๆ พลันเอามือขยุ้มกรรากับจะกอบกุมหัวใจที่ฉีกขาด

เด็กคนหนึ่งเติบโตมาในกล่องที่ไร้แสงสว่างแม้สักเสี้ยว จนวันตายก็ยังไม่นึกถึงซึ่งใครเลยแม้แต่คนเดียว แต่ชายคนนั้นกลับบอกว่าเขาใช้ชีวิตอยู่กับความโกรธแค้นมานับพันปี

โทแกบีตัวน้อยที่เอาแต่เฝ้ามองและร้องขอความรักจากเขาเท่านั้น ได้ทำบาปอย่างมหันต์ ทว่าการชดใช้ความผิดนั้นไม่หนักหนาเกินไปหน่อยเธอ สิ่งที่น่าเศร้ายิ่งกว่าคือความจริงที่ว่า คนที่บอกให้ชดใช้บาปนั้น ก็คือตัวเขาในอดีตนั่นเอง

แม้จะบอกอีกฝ่ายให้ลืมเขาไป และสัญญาว่าเมื่อทำหน้าที่เสร็จสมบูรณ์แล้วจะกลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง ทว่าความรู้สึกของอีกฝ่ายนั้นมากมายเหลือประมาณ ดังนั้นถึงจะบอกให้ลืมก็ลืมไม่ลงและต้องทนเจ็บปวดอยู่อย่างนั้นต่อให้ตะโกนคอแหบแตกว่า ‘พวกเราอยู่ด้วยกันในโลงหินมาตลอด และฉันไม่ได้ทิ้งนายไปไหนเลย’ แต่มันก็ส่งไปไม่ถึงอีกฝ่าย

ตั้งแต่วันนั้นไปอีกเกือบร้อยปีถึงจะได้เจอกันอีกครั้ง วันเวลาเหล่านั้นจะน่ากลัวสักแค่ไหนกันนะ สำหรับอีกฝ่าย ทุกวินาทีที่รอคอยเขาคงจะเป็นนรกดี ๆ นี่เอง

หน้าที่ทั้งหมดคืออะไรกัน ทำไมการชำระล้างผีร้ายถึงได้สำคัญนัก!

ขุนตัมไม่เคยเผชิญแม้หนึ่งในร้อยส่วนของความเจ็บปวดที่อีกฝ่ายได้รับด้วยซ้ำ กลับเอาแต่พูดจาสยบหรือผู้ได้

“โธฮัน อีโธฮัน!”

ไม่ว่าจะร้องเรียกสักเท่าไร ที่นี้ก็เพียงภาพลวงตาเท่านั้น

อีโดฮันเดินผ่านยุנדัมที่กำลังร้องไห้ไปที่ไหนสักแห่งพร้อมกับฮันโฮโจ ปะปนไปกับผู้คนในตลาดที่เดินกันขวักไขว่ ยุנדัมปาดน้ำตาออกลวก ๆ และเร่งตามหลังพวกเขาไป

ผ่านแผงขายผักสด แผงขายผ้า เบียดเสียดไปในคลื่นฝูงชน พยายามไล่ตามทั้งสองไป ทว่าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่มองไม่เห็นร่างกายสูงใหญ่ของชายหนุ่มเสียแล้ว

ยุנדัมกลายเป็นคนไร้ตัวตน ยืนเดียวดายอยู่กลางตลาดที่พลุกพล่านในโลกที่ไม่มีใครมองเห็นเขา ต่อให้ตะโกนเรียกอีโดฮันก็คงไม่มีใครได้ยินอยู่ดี

ไปไหนแล้วนะ ทางนั้นหรือเปล่า

เขาเดินผ่านชายชราคนหนึ่งที่นั่งพับยาสูบอยู่ตรงแผงขายของข้างทางนั้น และมองเข้าไปในซอยเล็กๆ พลังพรุลมหายใจหอบถ่อออกมา

ซอยนี้ไม่ได้เชื่อมต่อกับถนนเส้นอื่น กลับมีแต่ความมืดมิดเท่านั้น ยุנדัมก้าวถอยหลัง และเหลือบตามองชายชราอีกครั้ง ชายคนนั้นเคาะขี้บุหรี่จากกล้องยาสูบแล้วจึงลุกขึ้น เดินเข้าไปในซอยที่ไร้แสงสว่างนั้น ยุנדัมลังเลว่าจะตามไปดีไหม แต่ก่อนที่จะก้าวเข้าไป

ลมหนาวที่เย็นสะท้านไปถึงกระดูกก็พัดมาจากทางนั้น

ลมเย็นโหมกระหน่ำมาจนเส้นผมลู่แนบติดหัว ชนอ่อนที่ไพล่พันแขนเสื้อลุกชัน กายพลันสั่นสะท้าน ฤดูกาลแปรเปลี่ยนกะทันหันราวกับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ ฤดูใบไม้ผลิที่ดอกท้อแบ่งบานหายวับไป เหลือเพียงความหนาวเย็นของภูเขาหิมะที่คุ้นเคยเข้ามาโอบล้อมทั่วร่างเอาไว้

หิมะกองทับถมอยู่ใต้สองเท้า แสงเรือเรือก่อนตะวันฉายทำให้พอมองเห็นเค้าโครงของภูเขาได้ เมื่อเงยหน้าขึ้นจึงมองเห็นทางเข้าถ้ำอยู่ตรงหน้า ยุנדัมตระหนักได้ว่าเวลาผ่านไปอีกครั้งแล้ว เขาหันมองไปรอบ ๆ เพื่อตามหาอีโดฮัน ขณะกำลังจะขยับก้าวขาไปที่ถ้ำ พรึบ! เส้นสายสีดำคล้ายงูก็ดิ้นพุ่งออกมาจากถ้ำมืด

อีก! ยุנדัมหายใจหลังด้วยความตกใจ ภูนั้นก็เข้ามารัดพันรอบขาขึ้นมาถึงเอว และพยายามจูดลากเข้าไปในถ้ำ ระหว่างที่เขากระซอกมันออก

ด้วยความตื่นกลัว ขนอ่อนตรงต้นคอก็ลุกชันทันทีที่สิ่งหนึ่งคล้ายเชือกหนา
แหวกเข้ามาด้านในทางเกยยื่น ยูนมัมรีบจิกนิ้วมือลงไปในหิมะที่ทับถมอยู่
บนพื้น ทว่าวงนั้นพลันเปลี่ยนเป้าหมาย เลื้อยเข้ามาที่หว่างขาแทน เขารู้สึกถึง
ลมหายใจเย็นเยือกกริรรดด้านล่าง และวินาทีที่มันจับต้นขา ยูนมัมก็หลุด
ร้องออกมาเบา ๆ

ยูนมัมดันปัดป่ายไปทั่วอย่างบ้าคลั่ง สัมผัสชิ้น ๆ ที่พยายามรุกราน
เข้ามาทำให้กระบอกตาร้อนผ่าวไปหมด

“อีโดฮัน! อีโดฮัน!”

สิ่งแปลกปลอมเฉอะแฉะที่ดูตูดนอยู้ด้านล่างทำให้ยูนมัมสะท้านไป
ทั้งตัว เขาเคยเห็นงูนี้มาแล้ว รูปลักษณ์เหมือนสิ่งที่ยับเค็ล่อนไหวตามความ
คิดของอีโดฮันตอนที่เขามาหัวบ้านครั้งนั้น ทั้งที่ไม่สามารถพูดคุยอะไร
กับอีโดฮันที่อยู่ที่นี่ได้จริง ๆ แล้วทำไมงูตัวนี้ถึงยับได้เหมือนจริงเลยละ

ยูนมัมพยายามขัดขวางงูที่งูไถ่ด้านหลังและพันรอบส่วนกลางกาย หาก
ก็มีเส้นสายอ่อนโผล่มารัดลำตัวเขาเอาไว้

“ไม่นะ ไม่ได้!”

ยูนมัมรำร้องพร้อมกับที่ความแข็งซึ่งกดลงบนจุดอ่อนไหว

เมื่อผืนพลิกตัวและพยายามคลานหนีไปข้างหน้า ท้ายทอยของเขาก็ถูก
กดเอาไว้ทันที ทว่าตอนนั้นเองเขาพลันรู้สึกได้ถึงมือเย็น ๆ แบบมนุษย์ ไม่ใช่
สัมผัสสิ่ง ๆ

“หยุด”

เหมือนจะหุ้อ แต่ก็ได้ยินเสียงแบบนั้น งูพลันหยุดเคลื่อนไหวในทันที
แม้สัมผัสน่าขยะแขยงที่ไล่ไปตามร่างกายจะหายไป แต่ก็ยังเร็วไปที่จะวางใจ
ยูนมัมหอบหายใจหนัก ๆ และหันกลับไปมองด้านหลัง

ชายคนหนึ่ง ไม่สิ อีโดฮันกำลังมองมาที่เขา

งูในทางเกยหายไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับไม่เคยมีตัวตน เหยื่อไหลริน
จากหน้าผากลงตามแก้มที่แดงระเรื่อ หัวใจยังเต้นระรัวไม่สงบลงเลยสักนิด
เขาตกใจกับภาพชายสวมชุดสูทตรงหน้าที่กำลังจ้องตรงมาที่เขา

“...อีโดฮันเหรอ”

ยุנדัมใช้สองแขนยันกับพื้นและเงยขึ้นมองอีกฝ่าย เมื่อพินิจอย่างละเอียดแล้ว คนตรงหน้าดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าอีโดฮันที่เขารู้จักในตอนนี้อีกเล็กน้อย ถ้าหากว่าอีโดฮันในโลกความเป็นจริงโตเต็มวัย ก็คงจะมีหน้าตาแบบนี้หรือเปล่าละ มเวที่ไม่ว่ายุנדัมจะพูดด้วยแค่นั้นก็ไม่มีการตอบสนองเลย ตอนนีเหมือนจะรับรู้ถึงตัวตนของเขาแล้ว?

ทั้งที่นั่นเป็นมิติที่สร้างขึ้นจากความคิดคำนึงของมเว แล้วทำไม...

หวีด หวิด นกสีขาวตัวหนึ่งบินขึ้นมาจากตีนเขาและบรรทุกเอาแสงอาทิตย์ยามเช้าขึ้นมามีด้วย มันบินผ่านเหนือศีรษะสร้างเงาลากพาดทับทุกสิ่งด้านล่าง ก่อนลงเกาะบนกิ่งไม้หน้าถ้ำ

“มเว”

นกตะโกน

มเวละสายตาจากยุנדัมและค่อย ๆ เดินขึ้นไปยังต้นไม้ที่นั่นเกาะอยู่ ยุנדัมไล่ตามเขาไป แม้จะลื่นไถลเพราะหิมะอยู่หลายครั้งและเอ่ยเรียกชื่ออีกฝ่ายไปด้วย

“โดฮัน อีโดฮัน มเว”

ทว่าก็ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ เกิดขึ้นราวกับไม่รับรู้ถึงตัวตนของยุנדัมเช่นเดิม ถึงจะคว้าแขนไว้ แต่เขาก็ไม่ดึงออกไป เป็นอีกครั้งที่ยุנדัมทำได้เพียงมองอีกฝ่ายยืนอยู่ตรงหน้านานอย่างเงียบ ๆ

ชายหนุ่มยื่นมือขึ้นไปหานก แม้มันจะกระพือปีกตีลมใส่อย่างดื้อดึง ทว่าก็ถูกมเวคว้าจับต้นคอมาไว้ในมืออยู่ดี

“เมื่อยอนโจผู้คนที่เจ้าเข้าใจว่าตายไปแล้วกลับมามีชีวิต เจ้าก็เลยพยายามจะฆ่าซ้ำอีกครั้งสินะ”

มเวมองนกในมือของตนอย่างเฉยชา

“ฟังนะ! ข้าเจอแล้วว่าดวงวิญญาณของท่านดัมที่เจ้าต้องการนักต้องการหนานั้นอยู่ที่ใด ถ้าเจ้าฆ่าข้าตอนนี้ เจ้าก็ไม่มีทางได้รู้ไปตลอดกาล เช่นนั้นก็ลองทำตามใจเจ้าดูสิ”

นกหัวเราะเยาะออกมาเสียงดัง แต่มเวก็ยังเพรียวยิ้มเห็นเขี้ยวเล็ก ๆ ออกมา

ไฉนลองบอกสิ่งที่เจ้าต้องการมาซิ

‘ดวงวิญญาณของเจ้า!’

‘ได้ ตามนั้น’

คำพูดที่ไม่มีความลังเลเลยแม้แต่หน่อยทำให้นกสีขาวได้แต่กล้ำกลืน
ความเดือดดาลลงไป

‘ตัวเจ้าไม่มีดวงวิญญาณที่สมบูรณ์ เมื่อยกตราแห่งพลังให้ท่านดัม
วิญญาณครึ่งหนึ่งของเจ้าจึงอยู่กับท่านดัมด้วย’

‘ยอนโจ’

‘อย่าเรียกข้าแบบนี้นะ!’

‘คู่มือของเจ้าสิ มันไม่บริสุทธิ์อีกต่อไปแล้ว แบบนี้จะกลับไปสวรรค์
ได้หรือ’

ส่วนปลายปีกที่เคยเป็นสีขาว ตอนนี้เหมือนจะเป็นสีเทาไปแล้ว

‘ข้าไม่สน ถ้าสามารถทำลายเจ้าได้ ต่อให้ข้าต้องกลายเป็นก้อนโสมม
ก็ไม่เป็นไร!’

‘ยอนโจ เจ้าจะยอมสูญเสียสายเพื่อแลกกับเบาะแสของท่านอาจารย์
นั้นหรือ น่าขำสิ้นดี’

มเวบีบรัดลำคอของนกที่พยายามจะบินขึ้นอีกครั้ง

‘ข้าคงต้องหวังพึ่งปีศาจร้ายอย่างเจ้าแล้วสินะ แต่หากมันจะทำให้
ท่านดัมที่น่าสงสารได้เกิดใหม่ ก็จำเป็นต้องมีเจ้า ดังนั้นมาเดิมพันกับข้าเถอะ
แล้วข้าจะบอกเบาะแสของท่านดัมให้’

‘เดิมพัน?’

ริมฝีปากของอีโดฮันขยับยกขึ้นทันที

‘ผู้ที่หาท่านดัมที่เกิดใหม่เจอก่อนจะมีชีวิตรอด ส่วนผู้ที่ทำไม่ได้ต้อง
สูญเสียไป!’

‘ใช้การเล่นซ่อนหาที่น่าเบื่อหน่ายสินะ แล้วใครเป็นคนหาล่ะ’

แผ่นอกของเขากระเพื่อมไหวอย่างไม่อาจกลั้นเสียงหัวเราะเอาไว้ได้
ดวงตาที่เคยไร้ชีวิตชีวามีแววความบ้าคลั่งพาดผ่าน จนขุนดัมที่เฝ้าดูอยู่ยัง
ก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย

‘แค่ข้ากับเจ้าเท่านั้นหรือ ไม่สิ คงจะมีเจ้าจิ้งจอกเก๋ทางด้วยสินะ’

ดวงตาสีแดงวาววับจ้องนกสีขาวเหม็ง

‘เจ้ามาหาข้าเอาป่านี่ และพูดว่าจะบอกสถานที่ที่ท่านอาจารย์อยู่ให้ มองยังงี้ก็เป็นกับดักไม้ไผ่หรือ แต่ข้านั่นคือชายโง่เขลา ที่ถึงรู้ว่าเป็นกับดัก ก็ยังจะเดินเข้าไป’

ในดวงตาเฉื่อยชานั้นปรากฏแววแห่งความหวังขึ้นมาเล็กน้อย นกสีขาว จึงหัวเราะว่า

‘จะเดิมพันหรือไม่เล่า!’

‘ตกลง’

ช่างเป็นชายที่โง่เขลาอย่างแท้จริง! เจ้าอยู่ที่เดียวกันกับท่านดัมมาตลอด ถ้านั้นยังงี้ล่ะ

เมื่อนกสีขาวตะโกนออกมา ครืน จู่ๆ ฟากก็ส่งเสียงคำรามและผ่าลงมา ที่ถ้ำ

เปรี้ยง แสงสว่างวาบผ่านใบหน้าของมเว ไม่นานเลือดอุ่นๆ ก็ไหลลงมา ตามมือของเขา หยดลงบนหิมะสีขาวจนก่อเกิดเป็นแอ่งเลือด

มืออีกข้างของมเวที่จับนกสีขาวซึ่งปีกห้อยตกลงนั้น กำลังกุมหัวใจที่เต้นตุบๆ เอาไว้ มเวโยนหัวใจนั้นลงในแอ่งเลือดอย่างไม่ยติ เหล่านกภูเขาต่างเกาะต้นไม้เฝ้ามองภาพเหตุการณ์นั้น แต่ภูเขาหิมะกลับมีเพียงความเงียบจันราวกับพวกมันต่างกลั้นหายใจเอาไว้ มเวเงยขึ้นมองฟ้าแวบหนึ่ง แล้วจึงเหยียบลงบนหัวใจนก เสียงถึงแตกดังขึ้นพร้อมกับลูกแก้วสีขาวขนาดเล็ก ไหลออกมา และมเวเตะลูกแก้วนั้นเบาๆ พร้อมรอยยิ้มเลือดเย็นก่อนเหยียบจนแตกกระจาย บรรดานกทั้งหมดบนภูเขาหิมะส่งเสียงร้องระงม แม้แต่ขุนดัมเองก็กริร้องโดยไร้เสียงออกมาเช่นกัน

ขุนดัมไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตนหายใจอยู่หรือเปล่า เขาได้แต่เบิกตาโพลงมองภาพนั้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ยอนโจตายแล้ว แม้แต่จิตวิญญาณก็สูญสลายไปจนหมดสิ้น

ชายหนุ่มที่มีมือเปื้อนไปด้วยเลือดเหวี่ยงนกลงพื้นก่อนวิ่งเข้าไปในถ้ำ ขุนดัมเองก็ตามไปเช่นกัน และพบโลงหินที่แตกเป็นเสี่ยงๆ อยู่ในั้น

ลึกลงไปในโลงหินนั้นมียาวลพลังสีฟ้าที่ถูกห่อหุ้มด้วยผ้าไหมสีดำกำลัง
สว่างวูบวับไปหาพระริก ชายหนุ่มยืนอยู่ตรงหน้านั้น เดี่ยวหัวเราะ เดี่ยวร้องให้
คร่ำครวญราวกับคนเสียสติ เขายกมือกุมอก หดลงนั่งคุกเข่า

‘ทำไม...ทำไมแบบนี้ได้ยังไงกัน...ทั้งที่ท่านอยู่ข้างกายข้าแท้ๆ!’

พลังสีฟ้าที่ผืนน้ำมันออกมาวูบไหวจากแรงโทสะของชายหนุ่ม

‘ข้าจะฝังท่านไว้ในร่างผี ในเมื่อท่านเลือกหนีไปจากข้า ข้าจะไม่ปล่อย
ให้ท่านรอดพ้นจากสายตาข้าไปได้อีกเป็นครั้งที่สอง ข้าจะทำให้ท่านกำเนิดใหม่
จากสายเลือดของผี จะผูกมัดเอาไว้ให้แน่นหนา ท่านจะต้องชดใช้ให้สาสม
กับความเจ็บปวดทรมานที่ข้าได้รับ จากนั้นไป ข้าไม่จำเป็นต้องสนใจความคิด
ของท่านอีกต่อไปแล้ว’

ขณะที่อีกฝ่ายแผดเสียงด้วยความโกรธแค้น ยุन्दัมก็ร้องไห้เจ็บปวด
ไปกับเขา

เสียงโหยหวนนั้นราวกับเด็กน้อยหลงทางที่ร้องขอให้ใครสักคนมองมา
ที่ตน แม้รู้ว่าแม้ไม่อาจสัมผัสถึงตัวตนเขาได้ แต่ยุन्दัมก็ยังวิ่งเข้าไปโอบกอด
แผ่นหลังของอีกฝ่ายเอาไว้

มันเป็นช่วงเวลาที่ล่วงเลยไปแล้ว คือเรื่องราวที่เมเคยเผชิญไปหมด
แล้ว เขามาลบรอยนเอาปานนี้มันจะมีประโยชน์อะไรกัน

‘...ท่านอาจารย์’

ถึงอย่างนั้นน้ำเสียงที่ออกมาจากปากของชายผู้มอดไหม้ด้วยความ
เกลียดชังกลับสงบนิ่ง ราวกับกำลังเรียกเขาที่กำลังโอบกอดอีกฝ่ายจาก
ด้านหลัง

‘ศิษย์...เป็นบ้าไปแล้วจริง ๆ ขอรับ’

เขายื่นมือออกไป ใช้ผ้าไหมห่อมวพลังสีฟ้าเอาไว้อย่างดีอีกครั้ง

‘เสียใจหรือไม่ขอรับ ร้องให้เพราะนกที่ท่านเอ็นดูถูกฆ่าตายหรือไม่
ขอรับ’

ทว่ายุन्दัมในตอนนั้นไม่มีความทรงจำ เขายังเป็นแค่ดวงวิญญาณที่
ทำได้แค่ส่ายไปหาหรือทวารที่เปลือยเปล่า

‘ข้าตามีตบอดด้วยโทสะ เมื่อได้สติก็ฆ่าท่านนั้นไปแล้วขอรับ เป็นความ

ผิดของข้าหรือขอรับ สาเหตุที่ศิษย์มาถึงจุดนี้...เพราะหวาดกลัวขอรับ ศิษย์จะต้องทำร้ายท่านอาจารย์อีกแน่ๆ...

ภูเขาสั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว เพราะมเวรบรรจุพลังลงในคำพูด หลังจากสัญญาว่าจะเดิมพันก็ได้ผ่านกตายนั่นไปแล้วต้องชดใช้ให้สาสมกับการกระทำของตนเอง เขากอดห่อผ้าไหมเอาไว้ในอ้อมอกอย่างหวงแหน และขยับลุกขึ้น กอดผ้าไหมอยู่อย่างนั้นพักหนึ่ง แล้วจึงเดินออกไปนอกถ้ำ

ท่านราชา

นกยวนยางที่สหายห่อสัณหาระเบิดจะงอยปากที่ปิดสนิทขึ้นพูด ในมือของมันเป็นก้อนหินที่นอนแน่นิ่งไร้ชีวิตอยู่

‘ในที่สุดก็ทำให้นกสีขาวยุสสุสลายไปหรือขอรับ’

นกยวนยางไม่ได้ถือสมุดรายชื่อมาอย่างเมื่อก่อน หลังจากหน้าที่ในฐานะยมทูตสิ้นสุดลง มันก็ออกเดินทางไปอโหสิให้เหล่าภูตผีชั่วร้าย ดังนั้นหนวดเคราที่เคยเป็นสีเหลืองจึงถูกย้อมเป็นสีขาว และตอนนี้ก็พอจะเรียกได้ว่าเป็นนกที่สูงส่งได้แล้ว

‘เมื่อนานมาแล้วข้าได้ปล่อยนกสีขาวตัวนี้ไป เจ้านกที่น่าสงสารตัวนี้ก็ได้ต่อสู้กับเหล่าภูตผีชั่วร้ายแทนท่านราชาผีที่ละทิ้งหน้าที่ของตนไปมิใช่หรือขอรับ ข้ารู้สึกว่ามันมีส่วนต้องรับผิดชอบอยู่บ้าง จึงเฝ้าของมันมาโดยตลอด แต่เมื่อนกสีขาวตัวนี้ไม่อาจควบคุมความโกรธในใจได้ ข้าจึงตั้งใจจะมารับมันไปในวันนี้ หว่าเจ้านกก็ถูกท่านราชาสังหารไปเสียแล้ว ท่านไม่เวทนานกตัวนี้บ้างเลยหรือขอรับ’

‘มันเป็นสิ่งที่ข้าต้องชดใช้’

‘เมื่อหนึ่งในสองได้สูญสลายไป เมื่อผ่านกตายนไปแล้วก่อนที่จะเดิมพันจะสิ้นสุด ดังนั้นข้าจะต้องชดใช้แบบเดียวกัน!’

มเวก้มลงมองห่อผ้าไหมที่กอดไว้แนบอก แล้วจึงพูดกับนกยวนยาง

‘วิวิญญูณชั่วร้ายที่ขโมยร่างกายมนุษย์ไป พลังของมันแข็งแกร่ง และพรากชีวิตผู้คนไปมากมาย จงฝากฝังตราแห่งพลังของข้าให้แก่นัน’

‘หมายความว่าอย่างไรหรือขอรับ’

นกยวนยางเอียงศีรษะอย่างไม่เข้าใจ
 ‘มันจะอยากได้ตราแห่งพลัง แต่สิ่งนั้นไม่ใช่สิ่งที่ผีร้ายชั้นต่ำแบบมัน
 จะครอบครองได้ นี่จะเป็นโอกาสทำลายมันให้สูญสิ้นไป’

‘ท่านหมายถึงผีเสพสมรคาอะที่มีชีวิตอยู่มาพันปีหรือขอรับ’
 ‘แม้ว่าใบหน้าจะเป็นนก แต่กลับรู้สึกได้ว่าสีหน้านั้นหม่นลง
 ีใช่แล้ว’

‘นี่ท่านคิดว่าตราแห่งพลังของท่านราชาผีจะทำลายภูตผีชั่วร้าย แล้ว
 การเติมพลังจะหายไปหรือขอรับ’

‘ผู้ที่ครอบครองตราแห่งพลังของข้าไม่อาจทนรับด้วยกายเนื้อของมนุษย์
 ได้ ดังนั้นมันจึงต้องดำรงชีวิตในฐานะครึ่งผีครึ่งมนุษย์ หลังจากนั้นข้าก็จะ
 เข้าสู่หนทางแห่งการสูญสลาย’

นกยวนยางหรีดดวงตากลมโຕให้เล็ดลง

‘ถึงนกสีขาวยังตายไปแล้ว แต่การเติมพลังก็ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วนะขอรับ’

ในขณะที่ตามหามเว นกสีขาวยุติที่เคยเป็นผู้ส่งสารของเทพ ได้
 พยายามเกลี้ยกล่อมลูกจิ้งจอกกับจิ้งจอกเก้าหางจนแดงให้มาเป็นพวกตน
 และได้ส่งพลังของตนให้กับทั้งสอง แต่เมื่อนกขาวตาย การเติมพลังก็หยุดลง
 ลูกจิ้งจอกกับจิ้งจอกเก้าหางจนแดงจึงลืมเลือนเรื่องการเติมพลังนี้ไป แม้บ่วง
 แห่งการเติมพลังจะยังผูกโยงพวกเขาไว้ก็ตาม

‘นกที่นำส่งสารตัวนี้อดทนมาเนิ่นนานเพื่อทำให้ท่านราชาผีสูญสลาย
 ท่านราชา ดวงวิญญาณนั้นคืออะไรกันหรือขอรับ แท้จริงแล้วมีฐานะสูงส่ง
 เพียงใดกันแน่ ถึงทำให้ทั้งนกสีขาวยุติทั้งท่านราชายึดติดได้ถึงเพียงนี้’

มวลพลังสีฟ้าที่ส่องแสงลอดผ่านผ้าไหมสีดำออกมาทำให้หมวดเครา
 ของนกยวนยางส่ายไหว

‘มีผู้ที่สามารถซ่อนฐานะอันสูงส่งนี้เอาไว้ได้ด้วยหรือ’

‘...คงไม่ใช่เทพพรอกระขอรับ’

ประกายสีแดงลุกโชนขึ้นในดวงตาของมเว นกยวนยางจึงกดจะงอยปาก
 ลงต่ำราวกับรู้ว่าได้พูดสิ่งที่ไม่สมควรออกไป

‘ท่านราชา หากดวงวิญญาณนั้นล้ำค่าถึงเพียงนั้น ก็ปล่อยไปเสียเถิด

ขอรับ ท่านราชาโปรดดูตัวท่านเองในตอนนี้สิ! เสียสติจนทำลายทุกสิ่งอย่าง
ทั้งหมดสิ้นแล้วมิใช่หรือขอรับ!’

แม้จะถูกเรียกว่าราชาผี แต่ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้านักก็เป็นเพียงคนเสียสติ
ที่ไร้ซึ่งความมองอาจใด ๆ

‘ถ้าข้าต้องสูญสลายไป ข้าก็จะไปด้วยกันกับท่านผู้นั้นของข้า’

...

นกยวนยางไม่พูดอะไรกับราชาผีที่เหมือนภูเขายักษ์ที่บิดเบี้ยวอีก
เพียงนำนกสีขาวใส่ลงในห่อผ้าอย่างระมัดระวัง เมื่อเดิมพันถูกทำลาย มเว
จึงเดินช้า ๆ ลงเขาที่ลั่นสะเทือนอย่างรุนแรง แม้ในระหว่างนั้นนกยวนยาง
จะตะโกนเรียกท่านราชาอีกครั้ง แต่อีกฝ่ายก็ไม่หันหลังกลับเลยจนไปถึง
จุดหมายปลายทาง มเวไปหาเศรษฐีอันโหดเหี้ยมที่ แต่เขาก็ตายไปนานแล้ว
และพบกับเหลนสาวของอีกฝ่ายแทน

เหตุผลที่อันโหดสามารถรวบรวมตราแห่งพลังมาได้ นั่นเพราะมี
หน้ากากที่มเวมอบให้

เมื่อนำกากส่งไปถึงคังโอยุน คังโอยุนก็คิดว่านี่เป็นความตั้งใจของมเว
จึงส่งมอบตราแห่งพลังปะปนไปกับของโบราณที่สะสมไว้ให้มเวไป หลังจาก
ที่มเวไปเจออันยออินและเก็บหน้ากากคืนมาแล้ว เขาก็เจอดาบของกีซอง ทำให้
เสียสติขึ้นอีกครั้ง

มเวแน่ใจว่านกสีขาวร่วมมือกับเหล่าเทพ ผีนักท่านอาจารย์ให้พ้นจาก
สายตาของตน และวางแผนใช้การเดิมพันเพื่อแยกท่านอาจารย์ไปจากตน
อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นดวงตาของมเวจึงมีตบอดอีกครั้ง

ยุนดัมที่เอาแต่เดินตามหลังของอีกฝ่ายมาตลอด รู้สึกว่าสองขาเริ่ม
หนักอึ้งขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อเฝ้ามองทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ข้างกายชายที่ถูกครอบงำด้วย
ความบ้าคลั่ง จิตใจของยุนดัมก็พลอยถูกแผดเผาไปด้วย ในระหว่างที่มีชีวิต
ขึ้นมาในห้องของคังฮีซอลที่ถูกผีเสพสมราคะยัดร่าง มเวก็กระอักเลือด
ออกมาอยู่หลายครั้งเพราะเสียงร้องของนกสีขาว ถึงนกตัวนั้นจะตายไปแล้ว
แต่การเดิมพันไม่ได้สิ้นสุดลง พลังของมเวจึงเสื่อมถอยลง

ขุนต้มหอบหายใจพร้อมกับไล่ตามหลังอีกฝ่ายไปอีกครั้ง แล้วจู่ๆ มเว ก็นั่งลงบนก้อนหินบนภูเขาสูงและปล่อยให้ผ่านไปอีกครั้ง เขาไม่ขยับไปจากที่นั่นเลยจนเวลาล่วงเลยไปถึงสิบเดือน

แม้ฝนจะตกลงมา แต่สายฝนก็หลบเลี่ยงร่างกายของเขา และต้นหญ้า ใต้ก้อนหินนั้นก็ไม่งอกขึ้นมาเลยแม้จะถึงฤดูใบไม้ผลิแล้วก็ตาม ความตายแผ่อยู่รอบตัวมเว กระทั่งในตอนที่ได้คิดว่ามเวเองก็กลายเป็นหินไปแล้วหรือเปล่า ฤดูกาลที่ลมหายใจปรากฏเป็นไอสีขาวก็มาเยือน มเวลุกขึ้นและเริ่มออกเดินอีกครั้ง

และเมื่อมเวกลับมาถึงแผ่นดินดังวอนอีกครั้ง ในห่อผ้าไหมสีดำนามี เด็กทารกแก้มแดงเหมือนลูกห่ออยู่

มเวยืนนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ ตรงทางเข้าหมู่บ้านที่มีเสาเจ้าที่ซึ่งตั้งสองต้นตั้งอยู่ ‘...ท่านอาจารย์’

เป็นเสียงของมเวที่เพิ่งได้ยินในรอบหลายร้อยวัน

‘พอเห็นท่านที่ตัวเล็กจ้อยและน่าเอ็นดูเช่นนี้แล้ว...’

ดวงตาสีแดงของมเวรีบหรี่เหมือนดวงอาทิตย์ที่จ่มลงสู่ผืนทะเลก่อนจะกลับไป

‘ข้าก็ไม่อาจฝันต่อไปได้อีก คิษย์เป็นปีศาจชั่วร้ายขอรับ ปีศาจชั่วร้ายย่อมต้องสูญสลายไป’

มเวกะพริบตาเพื่อไล่ความพร่าเบลออกจากสายตา ถึงอย่างนั้นภาพเบื้องหน้าก็ยังไม่ชัดเจน จึงได้แต่นึกหน้าและร้องไห้ออกมาเหมือนเด็กน้อย

‘คิษย์ทำอะไรลงไปหรือขอรับ คิษย์ทำอะไรกับท่านอาจารย์กันแน่... อย่าอภัยให้คิษย์เลย ท่านต้องไม่ให้ภัยคิษย์โดยเด็ดขาดนะขอรับ’

รถเมล์เก่าๆ คันหนึ่งวิ่งมาจากที่ไกลออกไป ซอยุงที่กลับมายังบ้านเกิด ตัวเปล่า ไม่มี ในปัจจุบันนี้คือผู้หญิงที่มีชื่อว่าขุนคยองออน ไหล่ของเธอนั้น ลู่ตกด้วยความเหนื่อยล้าอย่างถึงที่สุด

มเววางเด็กทารกที่ห่อด้วยผ้าไหมไว้หน้าเสาเจ้าที่และวางโคมชิ่งซาโหร ของท่านอาจารย์เอาไว้ข้างๆ นั้นราวกับให้คอยปกป้อง มเวถอยหลังไปหนึ่งก้าว นำหน้าากมาสวมไว้บนใบหน้า ไหล่ของมवलั่นเทาเล็กน้อยเหมือนกำลังร้องไห้

เมื่อมเวจมหายไปในความมืดจนมองไม่เห็นแล้ว เด็กทารกก็ร้องไห้จ้าออกมา

ยุคนคยองอนตใจและวิ่งเข้ามาอุ้มเด็กทารกไว้ เธอหันมองไปรอบ ๆ เพื่อตามหาพ่อแม่เด็ก สุดท้ายก็ไม่สามารถหึงเด็กทารกที่หนาวสั่นเพราะความหนาวเย็นเอาไว้ได้ จึงล้มเลิกความคิดที่จะตาย และตรงกลับไปที่บ้านพ่อทันที ยุคนค้มมองไปตามทิศทางนั้น ก่อนจะเดินไปพร้อมกับมเวที่หายไปในความมืดมิด ทุกย่างก้าวที่มเวเดินไป ได้ทิ้งรอยน้ำตาที่ไหลรินไว้ด้วย

หวีด แว่วเสียงนกร้อง เลือดก็ไหลซึมออกมานอกหน้ากาก มเวที่กระอักเลือดอยู่หลายครั้งเดินขึ้นบนยอดเขา และคอยเฝ้ามองบ้านของยุคนชอบแจ

แล้วเขาก็ไม่ขยับเขยื้อนไปอีกหลายวัน หลายสิบวัน หลายร้อยวัน ทุกครั้งที่เด็กน้อยยุคนค้มเผชิญกับอันตราย เขาก็กำจัดฝีรายด้วยตัวเอง แต่มเวก็อ่อนแอลงเรื่อย ๆ

‘เมื่อมอบตราแห่งพลังของศิษย์ให้ท่านอาจารย์แล้ว หากศิษย์สูญสลายไป ท่านอาจารย์ก็กลับสู่ภูมิจึงสารขาธิบ’

มเวส่งเสียงไปในอากาศที่ว่างเปล่า เส้นผมสีดำของยุคนค้มที่เฝ้ามองภาพนั้นชืดขาวลงเล็กน้อย

‘ดังนั้นแค่ครั้งเดียว...แค่ครั้งเดียวครั้งสุดท้ายนี้เท่านั้นที่อยากเห็นท่านอาจารย์ยิ้มให้ข้าขาธิบ ให้เราพบเจอกันโดยที่ไม่รู้อะไรทั้งสิ้น เป็นท่านอาจารย์ที่ไม่รู้ถึงกรรมชั่วของศิษย์ผู้นี้...และรักศิษย์ผู้นี้...’

มเวตัดสินใจละทิ้งกายเนื้อที่มีอายุนับพันปีเนื่องจากไม่อาจฝืนทนต่อคำสาปแช่งของนกสีขาได้อีกต่อไป จึงได้ขาธิบสิ่งตอบแทนจากเหลนของฮันโฮโจตามที่เคยบอกอีกฝ่ายเอาไว้ ทว่าถึงกายเนื้อสูญสลายไปแล้วก็ยังไม่ใช่อุจจุบ คำสาปของนกนั้นไม่ได้หายไป และมเวยังเหลือเดิมพันอยู่อีกหนึ่งอย่าง

การเดิมพันครั้งสุดท้ายกับท่านอาจารย์

‘ท่านอาจารย์รักข้าหรือว่าไม่รัก’

ยุคนค้มไม่สามารถเดินตามมเวได้อีกต่อไป และล้มลงใต้หินที่อีกฝ่ายนั่งอยู่ ทว่าไม่รู้ทำไมมเวถึงไม่หายไป และยืนนิ่งเหมือนเสาเจ้าที่ซึ่งซึ่ง ทำไมกัน

ในเมื่อยืมครุฑของฮันยออื่นแล้ว เขาไม่ได้เติบโตอยู่ภายในนั้นหรอกหรือ

“...โดฮัน”

ถึงรู้ว่าไม่มีประโยชน์ ยุนดัมก็ยังลองเรียกอีกฝ่าย

“มเว”

ทันใดนั้นเมเวก็ก้มลงมามองยุนดัม ยุนดัมไม่ได้คาดหวัง คิดว่ามันคงเป็นแค่ความบังเอิญอีกครั้งเท่านั้น

‘ท่านอาจารย์’

เมเวที่นั่งคุกเข่าเอามือลูบเส้นผมที่เริ่มหงอกขาวของยุนดัม
เป็นไปได้อย่างไร...

ไม่อยากจะเชื่อเลย ทว่าเขาไม่รู้ลึกถึงความอบอุ่นใด ๆ จากอีกฝ่ายเลย
อีกฝ่ายเพียงแค่ผ่านเลยเส้นผมไปเฉย ๆ เหมือนสายลมพัดผ่านเท่านั้น

‘ท่านทราบหรือไม่ว่าศิษย์ผู้คลุ้มคลั่งก่อเรื่องอะไรขึ้น’

แววตาของยุนดัมไหววูบไปมา

ทั้งที่อีกฝ่ายคือความคิดคำนึง...แล้วสิ่งที่เขาเห็นในตอนนั้นล่ะ ยุนดัม
ยื่นมือไปเพื่อจะจับข้อมือของอีกฝ่าย แต่กลับไม่สามารถรู้สึกถึงสัมผัสใด ๆ
เลย

‘ข้ากักขังความทรงจำที่บ้าคลั่งเอาไว้ที่นี้ขอรับ ถ้าไม่ทำอย่างนั้น ศิษย์
ก็อาจจะทำให้ท่านอาจารย์เจ็บปวดอีก...ดังนั้นจึงได้ใช้พลังที่ท่านมอบให้ข้า
สร้างที่นี้ และกักขังความทรงจำไว้ มันจึงมีแค่อดีตที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก...
ทว่าอดทนอีกนิดเถิดขอรับ อีกเดี๋ยวศิษย์ก็จะสูญสลาย และท่านอาจารย์
ก็จะได้หวนสู่วัฏสงสาร สัมปติจรรย์ตนนี้ไปเสีย...สัมทุกอย่างเหมือนว่าไม่มี
ตัวตนอยู่มาตั้งแต่ต้น’

เมเวเอามือออกจากเส้นผมของเขา ยุนดัมที่เฝ้าดูทุกอย่างรู้สึกได้ว่า
การเคลื่อนไหวของมิติกำลังย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นอีกครั้ง

จากปัจจุบันไปยังอดีต จากอดีตไปสู่อดีตอีกครั้งหนึ่ง เพื่อไปเผชิญ
กับความคิดคำนึงของอีกฝ่าย ช่วงเวลาที่ทั้งยาวนานและน่าสะพรึงกลัวนั้น
อีกครั้ง

มันเกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมาที่ครั้งก่หนกันนะ ที่นี้เป็นนรกของตนเองที่มเว

ตัวจริงสร้างขึ้นไปอย่างนั้นแหละ

“อ้อ...อีก...”

ยุנדัมลุกขึ้นจากพื้นเพื่อจะคว้ามเวเอาไว้ ทว่าอีกฝ่ายกลายเป็นเด็กทารกตัวน้อย แล้วกลับเข้าไปในถ้ำอีกครั้ง

“มะ...ไม่นะ! ไม่เอา! ไม่นะ!”

การที่โอโดอันเกิดมาพร้อมกับผนึกความทรงจำทั้งหมดเอาไว้ก็เพื่อตัวเขา ด้วยกลัวว่าจะทำให้เขาเจ็บปวดอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้คนที่หาโอโดอันเจอไม่ใช่อีกฝ่าย แต่เป็นตัวเขาเอง คนที่ตามหาโทแบ็กเพราะอยากเจอ นั่นก็คือตัวเขาเอง เขาเหมือนจะเข้าใจแล้วว่า ที่บอกว่าอีกไม่นานจะสูญสลายนั้นหมายความว่ายังงี้

แม้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่ควรจะต้องสูญสลายไปแล้ว แต่เพราะยังเหลือเดิมพันกับตัวเขาอยู่ จึงสามารถอดทนมาได้ ทว่าการเดิมพันสุดท้ายของพวกเขาจบสิ้นลงแล้ว ตอนนี้สิ่งที่เหลือมีเพียงคำสาปของนกสีขาเท่านั้น

เขาไม่ควรตามหาอีกฝ่ายตั้งแต่แรก การเดิมพันของพวกเขาไม่ควรจบลง แบบนั้นโอโดอันถึงจะสามารถมีชีวิตต่อไปได้

ทำไมกัน ทำไมเขาถึงได้ไปเจออีกฝ่ายกันนะ ทั้งที่พวกเขาสามารถใช้ชีวิตเหมือนคนที่ไม่รู้จักกันได้แท้ๆ ทำไมกัน...

‘ให้เราพบเจอกันโดยที่ไม่รู้อะไรทั้งสิ้น เป็นท่านอาจารย์ที่ไม่รู้ถึงกรรมชั่วของศิษย์ผู้นี้...และรักศิษย์...’

มันเป็นไปตามคำพูดของมเว ไม่ใช่! นายอาจะพอใจแค่เท่านั้น แต่ฉันปล่อยนายสูญสลายไปไม่ได้ ยุנדัมมองท้องฟ้าที่พังทลายลง กระแสลมแรงจนไม่อาจทรงตัวอยู่ได้พัดปะทะทั่วตัว

เมื่อเห็นโลกที่อีกฝ่ายสร้างขึ้นบิดเบี้ยวและพังทลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ความคิดที่ว่าอีกฝ่ายอาจจะหายไปจริง ๆ ก็ทำให้หัวใจเหมือนแตกออกเป็นสองส่วน เส้นผมที่เคยเป็นสีเทาปนเหลืองขาวอันสื่อแทนความเจ็บปวด

ตอนนั้นเอง หวืดตดต-! เสียงแปลกประหลาดดังก้องทั่วท้องฟ้า พื้นที่บนยอดเขาจู่ ๆ ก็แยกออกเป็นสองส่วน ดังนั้นยุנדัมเลยผินหัตถ์ยึดตัวที่ถูกกดทับขึ้นยืน ในขณะเดียวกันนั้นก็มองเห็นคมดาบผ่าแยกกระหว่างนั้น

เมื่อผืนดำนกระแสดมแรงที่ช่วงชิงกระทั่งลมหายใจ มิติที่ถูกฉีกออก
เหมือนกระดาก็เกิดช่องว่างขึ้น และความร้อนระอุก็ทะลักเข้ามา สายตา
ที่พราวแววมองเห็นกำแพงที่ถูกอาบย้อมด้วยแสงหลอดไฟสีฟักทอง

กำแพงที่ถูกล้อมด้วยก้อนหินนั้น ทำไม่ถึงดูคุ้นตาขนาดนี้นักนะ

ยุנדัมบีบกุมหน้าอกและเหลือกตาโตขึ้น เป็น...เป็นบ้านที่เขาเคย
อาศัยอยู่ บ้านหลังนั้นที่เหมือนกับจากมันมาแล้วเป็นร้อยปี เมื่อตั้งสติได้เขา
ก็หลับตาลงแน่น และซบหน้าตาออกมา แล้วสายตาที่กระจางชัดขึ้นก็มองเห็น
ชายหนุ่มที่ถือดาบอยู่

เขามีผมสั้น แล้วก็เหมือนเด็กหนุ่มที่ยังโตไม่เต็มที่

ยุנדัม!

เมื่ออีกฝ่ายตะโกนจนแกนโลกสั่นสะเทือน ยุנדัมจึงผินดำนกระแสดมและลุกขึ้นยืน อีกฝ่ายยืนอยู่ตรงนั้น ไม่ได้หายไป และกำลังเรียกเขา
อยู่ ก่อนที่ไอโด้ฮันจะเข้ามาในที่ที่เหมือนนรกนี้ ยุנדัมก็ขยับสองขาวิ่งเข้าไป
หาก่อน

พายุคอยขัดขวางและพยายามพาเขากลับไปข้างในดังเดิม เส้นสาย
สีดำที่มีรูปร่างเป็นงูไหลออกมาเหมือนมีอนันตลึงจู่โจมอย่างดั่งด้น รวกับ
มีความยึดติดที่พยายามจะทำให้ยุנדัมออกไปจากที่นี่ไม่ได้ ยุנדัมไม่ยอมแพ้
และออกวิ่งครั้งแล้วครั้งเล่า มือที่ยื่นออกไปสัมผัสเส้นสายสีดำไม่ใช่ไอโด้ฮัน
แม้กระทั่งในระหว่างที่มีติของความคิดคำนึงที่บ้าคลั่งกำลังพังทลาย มันก็
ไม่คิดที่จะปล่อยยุנדัมไป

‘อย่าเข้ามา! อย่าเข้ามานะ!’

ถึงจะตะโกนว่าเขาจะออกไปเอง แต่ไอโด้ฮันวิ่งเข้ามาเร็วกว่าและดึง
กระซกเส้นสายที่พันร่างกายของยุנדัมออก ‘เข้ามาทำไม! ฉันจะออกไป
เองไง!’ เสียงของยุנדัมถูกพายุพัดพาออกไป ถึงอย่างนั้นก็คิดถึงร่างกายที่มี
ไออุ่นอยู่จนทนไม่ไหวต้องยื่นมือไปโอบกอด เขารู้สึกได้ถึงแผ่นหลังที่แข็งแกร่ง
ดังเหล็กกล้า

ความคิดถึงที่รุนแรงราวกับได้สัมผัสอีกฝ่ายจริง ๆ เป็นครั้งแรกหลัง
ผ่านเวลาไปพันปี ทำให้ยุנדัมทั้งตัวใส่อิโด้ฮันเต็มที่ ลมอุ่นๆ ภายนอกผสม

ปะปนกับลมเย็นเยือกบาดผิวข้างใน ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถรวบรวมสติได้เลย

“อาจารย์! มองผมหน่อยสิครับ มองผม!”

อีโดฮันสอดนิ้วเกี่ยวสายระหว่างเส้นผมที่ห่อหุ้มด้วยความสงสาร ภูเขาใหญ่ที่โอบอุ้มถ้ำเอาไว้ รวมไปถึงท้องฟ้าค่อยๆ พังทลายลง แม้ความเป็นจริงจะปรากฏขึ้นตรงหน้าพวกเขา ทว่าเส้นผมของยุนดัมไม่มีที่ท่าว่าจะเปลี่ยนกลับมาเป็นสีดำดังเดิมเลย *ถูกกลืนกินไม่ได้นะ! อาจารย์จะถูกกลืนกินเข้าไปไม่ได้!*

ปลายสุดของมิตินี้ที่กำลังหดเล็กลง มเวที่อยู่ในร่างเด็กกำลังมองตรงมา นั่นคือตัวเขาเองแน่ๆ ความจริงที่ไม่อยากได้ความทรงจำซึ่งเอาออกมาชนิกไว้กลับคืนมานั้น ท้ายที่สุดแล้วก็ต้องเผชิญหน้ากับมัน ไม่อย่างนั้นคงไม่สามารถพายุ่นดัมออกไปได้

แล้วถ้าอดทนอยู่ในนี้ด้วยกันมันจะเป็นอะไรไหมนะ ถ้าหากสร้างมิตีใหม่ที่พวกเราอยู่ด้วยกันขึ้นมา มันจะต่างอะไรกับสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ที่ยุนดัมเคยอยู่เมื่อนั้นนานมาแล้วกันละ ถึงอย่างนั้นก็คงจะเป็นโลกที่มีแค่ท่านอาจารย์กับข้า และอาจารย์กับเขาเท่านั้น ทว่าเป็นยุนดัมเองที่ละทิ้งโลกของตัวเอง และลงมาถึงนี้ แต่ว่าอีกฝ่ายลงมาเองนั่นแหละ เป็นเขาที่จุดดิ่งลงมาต่างหาก ถ้าอย่างนั้นครั้งนี้...

อีโดฮันอดคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดไม่ได้ ถ้าหากว่าถูกขังอยู่ในนี้โดยที่เขาสูญเสียไปแล้วยุนดัม...

เมื่อเงยหน้าขึ้นมาจากความหมกมุ่นที่บิดเบี้ยวแล้ว อีโดฮันก็ก่อกวนและลุกขึ้นยืน ยุนดัมที่ถูกกอดไว้ในอ้อมแขน เกิดอาการกระตุกซึกและตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

“โดฮัน อีโดฮัน...”

เหมือนยุนดัมจะไม่อยากออกไป เพราะสองขาไม่ยอมออกแรงเลย

“ตั้งสติหน่อยครับ!”

“อีโดฮัน! ออกไปแบบนี้ไม่ได้นะ! ถ้าทำแบบนี้หนาย...!”

เขาไม่อาจพูดว่า ‘อาจจะสูญเสียไป’ ออกมาจากปากได้

“ถ้าออกไปข้างนอก ทุกอย่างจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมไหมครับ!
ไม่เป็นไรนะครับ ผมจัดการทุกอย่างได้ครับ”

“ถ้าออกไป...! ถ้าออกไปจากที่นี่แล้วนายหายไป!”

“ผมจะไม่หายไป! เพราะฉันเชื่อผมนะครับ!”

เมื่อหันหลังกลับไปดู มเว้วยเด็กคงถูกลมกวาดพัดไปแล้ว จึงไม่เห็น
ตัวอีก

อีโดฮันไม่รีรออีกต่อไป และอุ้มยุ่นดัมขึ้นมาพร้อมกับเริ่มออกวิ่ง
มิติที่ฝึกขาดเชื่อมประสานกันอีกครั้งพร้อมกับข้างในที่หดเล็กลง ดังนั้น
จึงเกิดแรงบีบอัดเข้ามาราวกับถูกดูดเข้าไปยังใจกลาง ถ้าออกไปตอนนี้ไม่ได้
ยุ่นดัมก็จะกลับสู่วัฏสงสารไม่ได้อีกเป็นครั้งที่สอง

ยุ่นดัมจะถูกขังให้ล่องลอยอยู่ในความคิดคำนึง (理) ของโทแกบี
ตลอดกาล

เส้นเลือดตรงลำคอปูดนูนขึ้นมาจนแทบจะแตกออก ดาบของกิซง
ที่ผ่าแยกมิติก็ถูกพายุขนาดใหญ่วัดกลืนหายไปข้างในแล้ว อีโดฮันมอง
เส้นผมของยุ่นดัมที่ถูกปกคลุมไปด้วยสีเทา และมองตรงไปยังที่ที่เขาต้อง
กลับไป ทว่าจู่ ๆ กระแสลมที่ท่าเอาจริงทรวงตัวไม่ได้ก็กลายเป็นพลั่งอบอุ้น
ที่มีกลิ่นดอกท้อสดชื่นทั้งตัวไป

ผู้เป็นพายุชะยั้งจะดีกว่า แบบนั้นจะได้ทุ่มสุดกำลังเพื่อช่วยคุณ...
แต่เนี่ยเหมือนบททดสอบจิตใจของเขาที่อยากหันหลังกลับไปแล้วทอดทิ้งความ
เป็นจริงเสีย เพราะฉะนั้นนี่จึงเป็นนรกที่เขาซึ่งเสียสติไปแล้วสร้างขึ้นมา
อย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้เลยเกิดทั้งพายุรุนแรง ทั้งลมใบไม้ผลิอันอ่อนโยน
ที่ทำให้ใจหวนไหวจนภาพเบื้องหน้าเลือนราง ใช้สายลมทั้งหมดมาทำให้
พวกเราไม่อาจออกไปได้

เพราะคาดเดาจุดจบของตัวเองได้ เพราะไม่อยากปล่อยคุณไป ความ
ละโมภจึงตะโกนก้องว่าจงอยู่ที่นี้ ทว่าความยึดติดที่เกิดจากความละโมภ
จะทำให้พวกเรากลายเป็นยังงี้ไปนะ ไม่รู้เลยว่าจะต้องแก้ปมที่เหมือน
ม้วนด้ายซึ่งพันยุ่งเหยิงนี้ตั้งแต่ตรงไหน

หลังจากแก้ออกแล้ว ข้างในนั้นจะมีอะไรอยู่กันนะ

ในนั้นคงมีแค่คุณ ไม่ใช่ทั้งความขุ่นเคืองและไม่ใช่ทั้งความโกรธแค้น
มีขุนดัมที่เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบทั้งหมดของเขา ขุนดัมที่รักเขา

อีโดฮันกอดขุนดัมให้แน่นขึ้นอีกครั้งและเดินออกไป ไม่มีลมที่
คอยรังแซน รวมถึงกลิ่นดอกท้อที่รั้งขาพัดโชยมาอีกต่อไปแล้ว ‘โดฮัน...!’
เสียงตะโกนของขุนดัมที่ถูกอุ้มอยู่ในอ้อมแขนของเขา ได้หยุดตัวเขาที่เกือบ
หันหลังกลับไปมองอีกครั้งเอาไว้ และตัดใจเดินหน้าต่อไปเท่านั้น

ภูเขาหิมะที่เคยล้อมรอบพวกเขาถอยไปด้านหลังและกำลังถูกดูดเข้าไป
ในจุดสีดำ หิมะบนพื้นเปลี่ยนเป็นดิน ต้นไม้ที่เหี่ยวแห้งถูกปกคลุมด้วย
ใบสีเขียว กำแพงที่คอยปกป้องขุนดัมมาตลอดกำลังโอบล้อมพวกเขาที่ยืน
อยู่ตรงลานบ้านเอาไว้

ตูม! เสียงดังที่ปลุกทั้งโลกให้ตื่นกึกก้องขึ้นมา และมิติพันปีที่เคย
สร้างขึ้นก็หายไป แล้วสิ่งที่ร่วงตู่บลงมาจากตำแหน่งที่กลายเป็นจุดสีดำก็คือ
หน้ากากที่เหมือนหลักฐานของช่วงเวลาพันปี ของขวัญชิ้นแรกจากขุนดัม

อีโดฮันรู้สึกได้ว่าขุนดัมที่อยู่ในอ้อมแขนกำลังหอบหายใจ จังหวะ
หัวใจที่เต้นแรงจนสะท้อนมาถึงหน้าอกของเขาทำให้รู้สึกโล่งอก และประทับ
แนบริมฝีปากตรงศีรษะพร้อมกับโอบกอดแผ่นหลังเอาไว้มิด เมื่อรวบรวม
ความกล้ามองเส้นผมของขุนดัม สัมผัสนุ่ม ๆ สีดำก็ทำให้เขายิ่งกอดรัดตัว
ขุนดัมแน่นมากขึ้นอีก

“...โดฮัน อีโดฮัน”

ขุนดัมที่ผินเงยหน้าขึ้นยื่นมือไปสัมผัสหน้าของอีกฝ่าย อีโดฮันก้มมอง
ขุนดัมพร้อมกับยิ้มราวกับว่าไม่เป็นไร

“นายไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไรจริง ๆ ไซ้ไหม ยอนโจ...นายชายยอนโจ
ก็เลย”

ดวงตาของขุนดัมที่เป็นสีฟ้าเพราะตราแห่งพลัง เริ่มมีความมืดที่เหมือน
น้ำหมึกปกคลุมทีละนิด

แม้ข้างนอกจะผ่านไปวันเดียวเท่านั้น แต่สติรับรู้ของขุนดัมกลับได้
เผชิญกับวันเวลานับพันปี อีโดฮันกลัวจะถูกจับได้ว่าริมฝีปากสั่นเทา เลยกอด
ขุนดัมแน่นขึ้น ไม่ให้มองตัวเขา

“อีโดฮัน! นายโอเคจริง ๆ ใช่มั้ย!”

เพราะใบหน้านั้นถูกกดเอาไว้แนบอก น้ำเสียงก็เลยดังอู้วี้ หวิด เสียงกรี๊ดร้องอย่างทรมาณของนกที่ใกล้สิ้นใจราวกับกรีดแทงดวงวิญญาณ สองขาของอีโดฮันชวนเซจนยุ่นดัมเองก็ล้มไปพร้อมกันด้วย

ด้วยความตกใจ ยุ่นดัมที่คุกเข่าอยู่เลยพยายามจะมองอีโดฮันที่เอนพิงมาทางเขาทั้งตัว ทว่ามันเปล่าประโยชน์ เพราะสองแขนของอีโดฮันยังคงกอดยุ่นดัมเอาไว้แน่น

“ผมปฏิเสธตัวเองมาตลอด...เพราะอยากอยู่กับอาจารย์แบบนี้ไปตลอดชีวิต...”

อีโดฮันสูดหายใจเข้าลึกใหญ่ครั้งหนึ่ง

แล้วความจริงใจมากลั่นก็แผ่มาที่บลมหายใจที่พุดออกมาหลังจากนั้น

“...ขอโทษนะครับอาจารย์ ผมผิดไปแล้วครับท่านอาจารย์”

คำที่พุดออกมามีเพียงแค่นั้น

ยุ่นดัมเงยหน้าขึ้นเพื่อจะมองอีกฝ่ายให้ได้ แต่อีโดฮันก็ใช้แรงที่มากกว่าขวางเอาไว้

“อีโดฮัน! ปล่อยนะ! ทำไมนายถึงพุดแบบนั้น! ทำไมต้อง! ทำไม...!”

แม้ว่ายุ่นดัมจะเค้นเรี่ยวแรงทั้งหมดทั้งทูปและติชายหนุ่มที่ตัวใหญ่เหมือนภูเขามาเพื่อจะมองอีกฝ่าย แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะอีกฝ่ายที่แท้จริงแล้วคือมเว ผู้ที่เป็นดังขุนเขาตระหง่านได้เลย

“ฟังให้ดีนะครับ ถึงจะบอกว่าให้ล้ม แต่ถ้าล้มไม่ได้ก็อย่ารู้สึกเจ็บปวดเลยนะ...ต่อจากนี้ล้มมันไปให้หมด และใช้ชีวิตเหมือนมันไม่เคยเกิดขึ้นนะครับ”

มะ...ไม่ะ ไม่เอา...

นายจะทำแบบนั้นไม่ได้นะ! ทำแบบนี้กับฉันไม่ได้นะ...!

ยุ่นดัมจิกขยี้มแผ่นหลังของอีโดฮัน และใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดโอบรั้งเอาไว้ เมื่อรู้สึกได้ว่าร่างกายของอีกฝ่ายกำลังค่อย ๆ เสื่อมสลาย เขาก็เหมือนจะไม่สามารถฝืนประคองสติเอาไว้ได้อีก เหมือนจะกลายเป็นบ้า ไม่สิ อาจจะไปแล้วก็ได้ อีโดฮัน มเว นายทนได้ยังไงกัน แค่นี้ฉันก็เหมือนจะ

ตายอยู่แล้ว!

คำพูดกลายเป็นเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้น แล้วก็ได้ยินเสียงร้องของ จิ้งจอกดังมาจากที่โหนสลักแห่ง ลูกจิ้งจอกที่ป็นข้ามกำแพงมากำลังร้องอย่าง เศร้าสลด

“โอโธฮัน! ปลอ่ยฉันนะ! บอกให้ปลอ่ยโง! ขอร้องละ...!”

โอโธฮันกอดรัดยุบดัมที่ร้องไห้เสียใจเอาไว้แน่น

“ถ้าไม่มีนายแล้วฉันจะทำยังง! ฉันจะอยู่ได้ยังง! ฉันทนอยู่แบบนาย ไม่ได้หรอกนะ! ฉัน...ฉันทนไม่ได้”

นายอย่าทิ้งฉันไปนะ ห้ามทิ้งฉันไป ไม่เอาละ อย่าหายไป

ใบหน้าของยุบดัมเปียกชุ่มไปหมด ความเศร้าเสียใจของยุบดัมที่เปียกชุ่มมาถึงตัวของเขาทำให้อิโธฮันเกร็งคางกตไว้แน่น

ต่อให้กลายเป็นปีศาจร้าย ผมก็อยากอยู่ข้าง ๆ คุณ ไม่สิ เพราะเดิมที ก็เคยเอาเปรียบคุณเหมือนปีศาจร้ายอยู่แล้ว ตอนนี่จึงควรจะต้องหยุดได้แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นร่างกายอุ่น ๆ ที่กอดอยู่นี้ กลิ่นหอมของคุณที่ทำให้ผมอดทน ผ่านช่วงเวลาแสนยาวนานนั้นมาได้ มันได้หยั่งลึกอยู่ในใจถึงขนาดนี้แล้ว

ความโลภของผมทำให้เรื่องราวมากมายถูกบิดเบือนไป ต่อให้บอกว่าอย่าจำ แต่ก็จดจำไปแล้ว และท้ายที่สุดก็บอกเรื่องที่ผ่านกลีขาวไป เขานึกเสียใจกับทุกเรื่องราว ต้องทิ้งคุณที่ยอมเข้าหาผมทั้งที่ไม่รู้อะไรให้เสียใจอย่างที่สุดแบบนี้

“ฟังนะ! คำขอที่เหลืออีกข้อหนึ่ง!”

อิโธฮันหลับตาแน่น ก่อนจะลืมตาขึ้น และตะโกนออกมา ลูกจิ้งจอก อ้าปากเรียวยาว และร้องให้ออกมา

“จิ้งจอกสามหาง...จงคอยอยู่ข้าง ๆ ไปจนกว่าชีวิตของยุบดัมจะจบสิ้นลง!”

ต่อให้ตราแห่งพลังจะหายไป แต่เพราะเกิดมาในร่างของครึ่งผีครึ่งคน ดังนั้นพวกภูตผีชั่วร้ายคงจะกระตือรือร้นที่จะแย่งร่างไป ข้อแรกคือลูกโอ๊ก ข้อสองคือเพลง ด้วยเหตุนี้ ข้อสามที่เป็นคำขอข้อสุดท้ายก็คือ ผาถยุบดัมไว้

“เพื่อไม่ให้ภูตผีหรือปีศาจมองเห็น...ท่านอาจารย์ของผม อาจารย์

ของฉัน...”

เพื่อจะได้ใช้ชีวิตต่อไปอย่างปกติธรรมดา

“ไม่เอา ไม่นะ! นายทำแบบนี้กับฉันได้ยังไง!”

เมื่อขุนต้มร้องตะโกนออกมาอย่างเศร้าโศก เลือดเลยไหลออกมาจาก
ลำคอที่ฉีกขาด

ถึงอยากบอกให้ไปเจอคนอื่นที่ดีกว่าเขา สร้างครอบครัวด้วยกัน มีลูก
ด้วยกัน และใช้ชีวิตอย่างมีความสุข แต่กลับไม่สามารถทำถึงขนาดนั้นได้ เขา
ก็เป็นผู้ชายแบบนี้ ถ้ามีหนทางก็อยากกลับไปตอนที่อยู่ในถ้ำ อยู่ด้วยกัน และ
ทำหน้าที่ให้ลุล่วงไปด้วยกัน...ไม่สิ อยากใช้ชีวิตในโลกนี้ไปด้วยกันกับอาจารย์
ในตอนนี้ แต่กรรมชั่วที่เขาเคยสั่งสมไว้ทำให้ต้องทุกข์ทรมาน

ยอนโจ! ยอนโจ! ขอร้องละ! ฉันผิดไปแล้ว! ยอนโจ!

ขุนต้มขอร้องและอ้อนวอนต่อนกสีขาวที่สูญสลายไปแล้ว เขาร้องให้
คร่ำครวญกรีดร้องว่า ขออย่าเอาอีโดฮันไปจากตนเลย ในตอนที่ท่อนแขนที่
เคยกอดรัดเขาอยู่คลายเร็วแรงลงเล็กน้อย ขุนต้มก็ผืนพุงอีโดฮันที่หลับตา
ลงเอาไว้

ดวงตาที่เอ๋อคลอไปด้วยน้ำตานี้ ตอนนั้นมองไม่เห็นพลังสีฟ้าอีกแล้ว
และมันก็ถูกอาบย้อมด้วยสีหมึกโดยสมบูรณ์ ขาของชายทั้งสองแนบสัมผัส
อยู่กับพื้น จึงรู้สึกราวกับว่าท้องฟ้ายามค่ำคืนนั้นหนักอึ้งอย่างมาก

“อาจารย์...จำเหตุผลที่มาหาผม...ได้ไหมครับ”

อีโดฮันเอาฝ่ามือแตะแนบแก้มที่เปียกชื้นของขุนต้ม อุณหภูมิร่างกาย
ยังคงร้อนเหมือนไฟเซ่นเดิมเสมอ ขุนต้มไม่เข้าใจว่าพูดถึงอะไร จึงส่ายหน้า
ไปมาอยู่หลายครั้ง

ทั้งที่อยากเห็นใบหน้าของอีโดฮัน แต่ต่อให้กะพริบไล่น้ำตาออกไป
แค่ไหน มันก็ยังเอ๋อคลออยู่ตรงนั้นต่อไปอยู่ดี

“...ผู้ที่มีดวงตา (目) สีฟ้า”

เหตุผลที่ตัวเขาตามหาโทแกบี

“เพราะเกิดมาพร้อมดวงตาของโทแกบี และมันจะพรำมัวลงได้ตาม
ประสงค์ของโทแกบี”

‘ถ้าเจอโทแกบีแล้วก็จะช่วยทำให้มองไม่เห็นผิวนั้นหรอกครับ’

‘ใช่ ถึงเรื่องนั้นจะยืนยันแน่ชัดไม่ได้...แต่ก็ต้องลองดูก่อน’

อีกฝ่ายบอกว่าจะรับฟังคำขอนั้น

ไม่สิ! ไม่เอานะ! ได้โปรด!

จากนั้นก่อนเมฆกับดบังดวงจันทร์ ความมืดมิดปกคลุมไปทั่ว ภายในโลกที่ไร้แสงสว่างแม้สักเสี้ยว มีเพียงเสียงร้องของคนคนหนึ่งที่ร้องไห้อย่างน่าเวทนา เหมือนเม็ดทรายไหลผ่านระหว่างนิ้ว มันปลิวผ่านข้างกายของเขาไปเหมือนหมอกควัน ยุנדัมพยายามลุกขึ้นเพื่อจะกดอโต้ฮันเอาไว้อีกครั้ง แต่ก็เหมือนแมวที่อยู่ในความทรงจำซึ่งถูกฉีกเอาไว้ เขาไม่อาจสัมผัสอุณหภูมิใดๆ ของอีกฝ่ายได้อีกต่อไป ต่อให้แตะสัมผัสไป แต่ก็เหมือนไม่มีความรู้สึกใดๆ เหมือนสัมผัสไม่ถึง แม้ว่าเขาจะออกมาสู่โลกความเป็นจริงแล้ว แต่วางกับว่าอีกฝ่ายได้กลายเป็นคนที่ไม่มิตัวตนอยู่ในตอนนี้อีกแล้ว

โลกมีแค่ความมืดมิดจนสงสัยว่าตาบอดไปแล้วหรือเปล่า และในไม่ช้า มันก็ไม่มีน้ำหนักใดๆ กดทับอยู่บนร่างกายของเขาอีกแล้ว ยุנדัมใช้สองมือจับต้นขาตัวเองแล้วล้มตัวที่เปลี่ยนเป็นสื่อน้ำหนักขึ้นมา เขามองท้องฟ้าที่มีดสนิทพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น

เสียงร้องไห้ที่เศร้าโศกจนทำให้ภูเขาสั่นสะเทือน เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

เมื่อเมฆเคลื่อนคล้อย แสงจันทร์ที่เคยถูกความมืดกลืนกินก็สาดส่องมายังลานบ้าน แสงไฟจากอพาร์ทเมนต์ที่อยู่ด้านล่างเนินเขาข้างหลังกำแพงบอกให้รู้ว่าถึงยามค่ำคืนของตัวเมือง ยุנדัมที่นั่งอยู่บนพื้นลุกขึ้นมาและบิดฟุนตรงเข้า จากนั้นก็หันมองโดยรอบอย่างซ้ำ ๆ แวดตาที่เคยสงบนิ่งปรากฏแวວความสงสัยขึ้นมา

ดาบ...ทำไมอยู่ตรงนั้นได้ละ

ดาบวางอยู่ในระยะที่ถ้าก้มตัวและเอื้อมมือไปก็แตะถึง เมื่อยุנדัมกะพริบตา ร่องรอยของน้ำตายังเกาะอยู่บนขนตาอย่างเหนียวแน่น เมื่อหยดน้ำที่ทำให้รู้สึกหนัก ๆ ไหลลงมาจากดวงตาและเปียกมือ เขาจึงแน่ใจ

ฝนตกทั้งนั้นหรือ

เมื่อเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า มันก็มีพระจันทร์เต็มดวงที่ส่องสว่าง
ลอยเด่นอยู่ ไม่มีฝนตกลงมาสักเม็ด

ยุन्दัมก้มหัวลงอีกครั้ง มองดูดาบที่วางนอนอยู่บนพื้น ดวงตาที่ระแวง-
ระวังกวาดมองรอบ ๆ ตัวดาบอย่างใจเย็น จากนั้นก็จับเข้าที่ด้ามดาบ ถึงจะ
นำหวาดหวั่น แต่ก็ไม่ได้เกิดเรื่องน่าอายอะไรขึ้น เขาคิดว่าคงเป็นอาวุธที่ปู่
เอามาใช้ตอนท่านยังมีชีวิตอยู่ เลยหมุนตัวจะเดินเอาไปเก็บไว้ในห้องเก็บของ
ดังเดิม

งูว์

เสียงของสัตว์ป่าที่จู่ ๆ ก็ดังก้องขึ้นมาทำให้ยุन्दัมที่อยู่หน้าประตู
ห้องเก็บของหันหลังกลับไปดู จึงจอกที่นำสงสัยว่าขนของมันเป็นสีขาวหรือ
สีเงินกำลังส่งเสียงร้องอยู่บนกำแพง ถึงรูปร่างจะเล็กและน่ารักน่าเอ็นดู แต่
ทางที่โผล่ขึ้นมาเหนือกันดั้มมีตั้งสามทาง เมื่อขยี้ตาเพราะคิดว่าตาผัดแล้ว
มองไปตรงนั้นอีกครั้ง กลับไม่มีอะไรอยู่แล้ว

เขาคิดว่าเป็นภาพลวงตา แต่มันชัดเจนมาก ถึงอย่างนั้นการไปพัวพัน
กับสถานการณ์แปลกประหลาดมันก็ไม่เคยมีข้อดี เขาไม่คิดถึงมันอีก และ
วางดาบลงบนพื้น จากนั้นก็ล็อกประตูห้องเก็บของ

“!”

ทันใดนั้นเอง ยุन्दัมกลับต้องเบิกตาโตขึ้น บ้านที่ควรจะต้องมีโถง
ระเบียง แต่พื้นไม้ที่เปิดโล่งกลับหายไป และมีแค่บ้านทรงโบราณที่ดูดีมาก
ตั้งอยู่เท่านั้น

อ่า...ใช่แล้ว

เกิดไฟไหม้ขึ้นนี่นา เพราะพวกเด็กนักเรียนมาเล่นแผลง ๆ และจุดไฟ
ที่บ้านของเขา และก็นึกขึ้นมาได้ทีหลังว่าได้รับมาเป็นค่าชดเชย มันยังไม่ใช่
บ้านที่คุ้นเคย แล้วยังเป็นแบบนี้อีก ยุन्दัมเลยถอนหายใจออกมาเล็กน้อย

เนื่องจากเลยเวลาอาหารมานานแล้ว ยุन्दัมที่เดินเข้าบ้านไปโดยตรง
ไปทางห้องครัว ถึงเหมือนว่าท้องจะหิว แต่กลับไม่มีความอยากอาหาร จึง
เปิดตู้เย็นด้วยความคิดว่าจะกินอาหารสำเร็จรูป ยุन्दัมจับประตูตู้เย็นและ

นั่งค้างไปครู่หนึ่ง นั่นก็เพราะผัดวันเส้นที่บรรจุอยู่ในกล่องใส่เครื่องเคียง
ทำให้เยอะขนาดนั้น เพราะตั้งใจจะกินกับใครกันนะ...

“ถ่ายรูปไปทำไมกัน”

“ก็เกิดมาผมเพิ่งจะเคยกินผัดวันเส้นเป็นครั้งแรกไงครับ”

“อย่ามาโกหกหน้า”

เสียงของใครบางคนดังแว่วผ่านข้างหูไป แต่กลับไม่มีทางที่จะรู้ได้เลย
ว่าเป็นใคร เนื่องจากในช่วงที่ผ่านมาไม่เคยมีคนมาเลย ยุนดัมเลยทำได้แค่
เอียงคออย่างนึกสงสัย ระหว่างที่ลืงเลวจะอุ่นผัดวันเส้นกินดีไหม เขากลับ
ไม่มีความอยากอาหารเลย จึงปิดกล่องและเก็บคืนดังเดิม

เนื่องจากไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง เลยเดินโซเซไปที่ห้องน้ำ แต่แล้วก็เห็น
ชุดนักเรียนที่แขวนอยู่ตรงราวแขวนผ้าขนหนู ยุนดัมขมวดคิ้วมุ่น และมอง
ชุดนักเรียนนั้นอย่างระแวงระวัง

ทำไววันนี้ถึงเป็นแบบนี้ละ ผีแก๊งหรือ เรื่องอื่นยังงี้ไม่รู้ แต่ผีคงจะ
เข้ามาข้างในไม่ได้...

เมื่อเพิ่งพิจารณาอย่างละเอียด ช่วงอกกว้างมากต้องไม่ใช่ของเขา และ
รูปแบบก็ต่างกับชุดนักเรียนของโรงเรียนที่เขาเรียนด้วย งั้นก็มีคนมาที่บ้าน
เขา และกลับออกไปแล้วอย่างนั้นใช่ไหม

“ผมเป็นนักเรียนนะ! เด็ก ม.6 ด้วย แม่! รับผิดชอบเลยนะ!”

“อย่าไปนะ อย่าทิ้งผมไว้คนเดียวเลยครับ”

ด้วยกลัวว่าจะยังมีแขกที่ไม่ได้รับเชิญแอบเข้ามาอยู่ ยุนดัมเลยลอง
เปิดประตูห้องตัวเองดูด้วย แต่ที่นี่ยังมีแค่เขาคนเดียว ทำเลยก้าวไปทาง
ห้องน้ำอีกครั้ง

ถึงจะลองแตะและลองขยำ ๆ เสื้อนักเรียนที่แขวนตรงราวแขวน
ผ้าขนหนูดูแล้ว แต่เหมือนไม่ใช่การกลั่นแกล้งจากผี มันคือเสื้อผ้าคนจริง ๆ
เขายังคงนึกสงสัยและถือชุดนักเรียนเดินออกมาจากห้องน้ำ ในตอนนั้นเอง

“!”

สภาพของยุนดัมที่สูญหายใจเข้าอย่างฉับพลันก็สะท้อนบนกระจก
ยุนดัมยื่นมือออกไปแตะขอบตาของตัวเองทันทีอย่างไม่อยากจะเชื่อ ดวงตา

สีฟ้าที่คุ้นเคยไม่มีอยู่อีกแล้ว และนัยน์ตาสีดำปกติเหมือนคนอื่น ๆ ก็ปรากฏ
อยู่อย่างเด่นชัด

อะไรกัน...ดวงตาของขุนดำที่ตอนนี้พูดอะไรไม่ออกเปลี่ยนเป็นแดงกำ
ทำไมเป็นแบบนี้ แม้จะกะพริบตา แต่น้ำตาที่เอ่อคลอจนปรึ้มก็ล้นทะลักแล้ว
ไหลลงมาตามแก้ม

เขาไม่รู้เหตุผลเลย

ตัวอย่าง

ซ่อนหายในราตรี 3

단밤술래

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

단밤술래

HIDE AND SEEK AT NIGHT

Copyright © Chepali, 2021/NEXT PRODUCTION

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by NEXT PRODUCTION, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited. in 2025 by arrangement with NEXT PRODUCTION through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถหนีจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8438-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมณตรี

บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา, ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ, ชมขวัญ ทั้งสุบุตร • บรรณาธิการต้นฉบับ จันทนา อัครวร

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก กุณชรีรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

ยุนดับ หลานเจ้าสำนักกรงซื้อด้วได้ดวงตาเห็นแจ้ง

หลังสูญเสียคุณปู่ที่เขาไม่เคยเชื่อถือไป

การเห็นภูตผีปีศาจไม่ใช่ชีวิตที่น่าอภิรมย์นัก

เขาจึงตามหาโทแกบีเพื่อทวงคืนชีวิตธรรมดากลับมา
และได้พบ**อีโดฮัน** ชายหนุ่มที่อ้างว่าตนเองคือโทแกบี

โดยไม่รู้ตัวเลยว่าพวกเขาทั้งคู่

ได้เข้าสู่เกมซ่อนหา (ย) ในราตรีอันยาวนาน

ของโทแกบีและอาจารย์ของมันเข้าเสียแล้ว

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8344-7

9 786161 883447

20+

Dub-con, Gore, Snake, Violence

465 บาท